

EVROPSKÁ ÚMLUVA O VZÁJEMNÉ POMOCI VE VĚCECH TRESTNÍCH

VÝHRADY A PROHLÁŠENÍ

ke dni 4. listopadu 2003
(neoficiální překlad)

ALBÁNIE

Prohlášení obsažená v ratifikační listině uložené dne 4. dubna 2000 - or. angl.

Článek 5

Provedení dožádání o prohlídku či zajištění věci bude závislé na podmínkách stanovených v článku 5, odstavci 1, písmenech „a“ a „c“.

Článek 15

V souladu s článkem 15, odstavcem 6 Albánie prohlašuje, že kopie všech žádostí o pomoc, které jsou předávány přímo mezi justičními orgány, jakož i písemnosti je doprovázející se zasílají zároveň jejímu Ministerstvu spravedlnosti.

Článek 16

V souladu s článkem 16, odstavcem 2 Albánie prohlašuje, že žádosti a příložené dokumenty mají být opatřeny úředním překladem do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy, ledaže dohody uzavřené na základě reciprocity stanoví něco jiného.

Článek 24

Za justiční orgán ve smyslu článku 24 Úmluvy se považuje Ministerstvo spravedlnosti.

ARMÉNIE

Výhrady a prohlášení obsažená v ratifikační listině uložené dne 25. ledna 2002 - or. angl.

Výhrady

Článek 2

K důvodům, které stanoví článek 2, si Arménská republika dále vyhrazuje právo odmítnout pomoc v jakémkoli z následujících případů:

- pokud trestný čin, ohledně něž se právní pomoc žádá, není kvalifikován jako „zločin“ a podle zákonodárství Arménské republiky za něj nelze uložit trest,
- pokud je v Arménské republice ohledně trestného činu, pro který se právní pomoc žádá, podána žaloba,
- pokud je v právní moci rozsudek nebo jiné konečné rozhodnutí týkající se trestného činu, ohledně něž se právní pomoc žádá.

Článek 3

V souladu s článkem 3 Úmluvy Arménská republika při provádění dožádání o provedení důkazu výsledkem svědků vezme v úvahu článek 42 Ústavy, podle něžž osoba nemá být nucena svědčit sama proti sobě nebo svědčit proti svému manželu nebo proti blízkému příbuznému.

Článek 5

V souladu s článkem 5 Úmluvy si Arménská republika

vyhrazuje právo činit provedení dožádání o prohlídku a/ nebo zajištění věci závislým na podmínkách stanovených v písmenech a, b, c odstavce 1 článku 5 Úmluvy.

Prohlášení

Článek 7

V souladu s článkem 7 Úmluvy Arménská republika prohlašuje, že dožádání o doručení předvolání se zasílají nejméně 50 dní před datem kdy se má osoba dostavit.

Článek 15

V souladu s článkem 15, odstavcem 6 kopie všech žádostí o pomoc, které jsou v případech stanovených v odstavci 2 téhož článku předávány mezi justičními orgány, se zároveň zasílají Ministerstvu spravedlnosti Arménské republiky.

Článek 16

V souladu s článkem 16, odstavcem 2 Arménská republika prohlašuje, že žádosti a příložené dokumenty musí být opatřeny ověřeným překladem do jazyka arménského nebo do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy.

Článek 24

V souladu s článkem 24 Úmluvy jsou pro účely této Úmluvy justičními orgány Arménské republiky:

Ministerstvo spravedlnosti
Generální prokuratura
Ministerstvo vnitra
Ministerstvo národní bezpečnosti
Kasační soud
odvolací soudy
obvodní soudy prvního stupně města Jerevan
soud prvního stupně kraje Kotayk¹⁾
soud prvního stupně kraje Ararat
soud prvního stupně kraje Armavir
soud prvního stupně kraje Aragatzotn
soud prvního stupně kraje Shirak
soud prvního stupně kraje Tavoush
soud prvního stupně kraje Gegharqunik
soud prvního stupně kraje Vayots Tzor
soud prvního stupně kraje Sjuniq.

ÁZERBAJDŽÁN

Výhrada a prohlášení obsažená v ratifikační listině uložené dne 4. července 2003 - or. angl.

Výhrada

Článek 2

V souladu se článkem 23, odstavcem 1 Úmluvy Ázerbajdžánská republika prohlašuje, že kromě případů uvedených v článku 2 této Úmluvy může být pomoc odmítnuta také v následujících případech:

- týká-li se žádost jednání, které podle právního řádu Ázerbajdžánské republiky není trestným činem;

¹⁾ následující zeměpisné názvy jsou ponechány v anglické transkripci

- existuje-li pravomocný rozsudek soudu Ázerbajdžánské republiky nebo třetího státu, kterým byla dotyčná osoba za stejný trestný čin, z jehož spáchání je podezřelá nebo obviněná v dožadujícím státě, již odsouzena;

- týká-li se žádost trestného činu, který je předmětem vyšetřování či soudního řízení v Ázerbajdžánské republice, a splnění této žádosti není možné odložit.

Prohlášení

Ázerbajdžánská republika prohlašuje, že nebude schopna zajistit dodržování Úmluvy na územích, okupovaných Arménskou republikou, a to až do doby jejich osvobození z této okupace (schématická mapa okupovaných území je příložená).

Článek 3

Ázerbajdžánská republika prohlašuje, že dožadání týkající se trestních věcí uvedených článku 3 Úmluvy a za účelem provedení důkazů budou prováděna s ohledem na ustanovení článku 66 ústavy Ázerbajdžánské republiky:

Výňatek z ústavy Ázerbajdžánské republiky:

Článek 66

Zákaz výpovědi proti rodinným příslušníkům

Nikdo nesmí být nucen vypovídat proti sobě, svému manželovi či manželce, dětem, rodičům nebo sourozencům. Úplný výčet rodinných příslušníků, vůči kterým svědecká výpověď není povinná, je uveden v zákoně.

Článek 5

Ázerbajdžánská republika prohlašuje, že dožadání týkající se prohlídky nebo zajištění věci bude provedeno za podmínek uvedených v ustanovení článku 5, odstavce 1.a a c Úmluvy.

Článek 7

V souladu s článkem 7 Úmluvy prohlašuje Ázerbajdžánská republika, že doručení předvolání musí být předáno nejméně 50 dní před datem, kdy se má osoba dostavit.

Článek 15

V souladu s článkem 15, odstavcem 6 Úmluvy prohlašuje Ázerbajdžánská republika, že všechny žádosti o pomoc, doručované mezi justičními orgány přímo, jakož i ostatní příložené doklady, musí být současně zaslány i Ministerstvu spravedlnosti Ázerbajdžánské republiky.

Článek 16

V souladu s článkem 16, odstavcem 2 Úmluvy prohlašuje Ázerbajdžánská republika, že žádosti, jakož i jakékoliv jiné dokumenty související s uplatňováním této Úmluvy, musí být opatřeny překladem do ázerbajdžánského nebo anglického jazyka.

Článek 24

V souladu s článkem 24 Úmluvy prohlašuje Ázerbajdžánská republika, že pro účely Úmluvy bude za justiční orgány považovat následující instituce:

- Ministerstvo spravedlnosti Ázerbajdžánské republiky;
- Generální prokuraturu Ázerbajdžánské republiky;
- soudy Ázerbajdžánské republiky (s výjimkou Ústavního soudu).

BELGIE

Výhrady a prohlášení učiněné při uložení ratifikační listiny dne 13. srpna 1975 - or. fr.

Výhrady

Článek 2

Vláda Belgického království si vyhrazuje právo nevyhovět žádosti o pomoc,

a. pokud jsou dobré důvody domnívat se, že se týká vyšetřování zahájeného s úmyslem stíhat, potrestat nebo jinak nakládat s obviněnou osobou z důvodu jejich politických názorů nebo náboženství, její národnosti, rasy nebo skupiny obyvatelstva, k níž patří;

b. pokud se týká stíhání nebo řízení, neslučitelného se zásadou non bis in idem;

c. pokud se týká šetření ve věcech, pro něž je obviněná osoba stíhána v Belgii.

Článek 11

Vláda Belgického království nepovolí dočasný průvoz podle článku 11, ledaže předmětná osoba vykonává trest na jejím území a nebrání tomu žádné zvláštní okolnosti.

Článek 22

Vláda Belgického království nebude oznamovat následná opatření uvedená v článku 22, kromě případů, kdy to umožňuje organizace jejich trestních rejstříků.

Článek 26

Z důvodu zvláštních ujednání mezi zeměmi Beneluxu vláda Belgického království nepřijímá článek 26, odstavce 1 a 3, pokud jde o její vztahy s Nizozemím a Lucemburskem.

Vláda Belgického království si vyhrazuje právo nedodržovat tato ustanovení, pokud jde o její vztahy s ostatními členskými státy Evropského hospodářského společenství.

Prohlášení

Článek 5²⁾

Vláda Belgického království prohlašuje, že dožadání o prohlídky či zajištění v Belgii nebudou prováděny, leda pro extradiční trestné činy ve smyslu Evropské úmluvy o vydávání a za podmínky, že provedení povolil belgický soud v souladu s místními zákony.

Článek 24

Vláda Belgického království prohlašuje, že pokud jde o Belgii, justičními orgány se pro účely této Úmluvy rozumí členové justice odpovědní za uplatňování práva, vyšetřující soudci a členové Prokuratury.

BULHARSKO

Výhrady a prohlášení učiněné při podpisu dne 30. září 1993 a potvrzené při uložení ratifikační listiny dne 17. června 1994 - or. fr.

Výhrady

²⁾ Nahrazuje prohlášení učiněné při uložení ratifikační listiny dne 13. srpna 1975 - or. fr.

Text původního prohlášení: „Dokud Belgie neratifikuje Evropskou úmluvu o vydávání, dožadáním bude vyhověno, pouze pokud se týkají skutečností, které mohou podle belgického práva vést k vydání.“

Dne 12. listopadu 2003 Národní shromáždění Bulharské republiky přijalo zákon novelizující zákon o ratifikaci Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních a Dodatkového protokolu k ní, Úmluvy o předávání odsouzených osob a Evropské úmluvy o vydávání a dvou dodatkových protokolů k ní. Uvedený zákon byl publikován v Úředním věstníku č. 103/2003, ze dne 25. listopadu 2003.

Výhrada učiněná Bulharskou republikou, pokud jde o článek 2 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních, je proto částečně odvolána a zní:

„Bulharská republika prohlašuje, že odmítne pomoc, pokud:

- pachatel nemá být veden k odpovědnosti z důvodu amnestie;
- trestní odpovědnost je vyloučena vzhledem k promlčení;
- pachatel poté, co spáchal trestný čin, upadl do stavu trvající duševní poruchy vylučujícího trestní odpovědnost;
- probíhá trestní řízení, existuje vykonatelný trest, příkaz prokurátora nebo vykonatelné rozhodnutí soudu o uzavření případu, které se týká stejné osoby a stejného trestného činu.“

Článek 13

Požadavek předávat výpisy z trestního rejstříku se vztahuje výhradně na takové informace, které se týkají neuzavřených trestních případů, které podle bulharského práva nepodléhají úřednímu tajemství.

Prohlášení

Článek 5

Bulharská republika prohlašuje, že si vyhrazuje právo vyhovět dožádání o prohlídku či zajištění věci pouze za podmínek, které stanoví článek 5, odstavec 1 (a) a (c).

Článek 7

Bulharská republika prohlašuje, že předvolání obviněné osoby, která se nachází na jejím území, musí být předáno příslušným orgánům nejpozději 50 dní před datem, kdy se má tato osoba dostavit.

Článek 15

Bulharská republika prohlašuje, že žádosti o pomoc či dožádání musí být adresovány Ministerstvu spravedlnosti.

Bulharská republika prohlašuje, že bude vyžadovat, aby žádosti o pomoc a přiložené dokumenty byly opatřeny překladem buď do bulharštiny, anebo do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy.

Článek 24

Bulharská republika prohlašuje, že pro účely této Úmluvy považuje za justiční orgány soudy, prokuratury a Ministerstvo spravedlnosti.

Prohlášení obsažené v ratifikační listině k Druhému dodatkovému protokolu k Úmluvě, která byla uložena dne 11. května 2004 - or. angl.

Článek 24

Bulharská republika prohlašuje, že pro účely této Úmluvy považuje za justiční orgány soudy, prokuratury, vyšetřovací orgány a Ministerstvo spravedlnosti.

ČESKÁ REPUBLIKA

Prohlášení učiněné původně Českou a Slovenskou Federativní Republikou při uložení ratifikační listiny dne 15. dubna 1992 a potvrzené v dopise ministra zahraničních věcí České republiky ze dne 1. ledna 1993, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 2. ledna 1993 - or. angl.

Článek 5

Podle ustanovení článku 5.1.a a 5.1.c bude dožádání o prohlídku či zajištění věci provedeno za podmínek, že trestný čin, k němuž se dožádání vztahuje, je trestný jak podle práva dožadující strany, tak práva **České republiky** a že provedení dožádání je v souladu s právem **České republiky**.

Prohlášení obsažená ve verbální nótě stálé mise České republiky ze dne 15. března 1994, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 16. března 1994 - or. angl.

Článek 7⁵⁾

V souladu s Evropskou úmluvou o vzájemné pomoci ve věcech trestních doručení předvolání obviněnému, který se nachází na území **České republiky**, má být zasláno příslušným orgánům **České republiky** nejméně 30 dnů před datem, kdy se mají dostavit.

³⁾ Výhrada byla částečně odvolána verbální nótou Stálého zastoupení Bulharska ze dne 5. ledna 2004, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 6. ledna 2004 - or. angl.

Text původní výhrady: „Bulharská republika prohlašuje, že odmítne pomoc, pokud:

- spáchaný čin není podle bulharského trestního práva považován za trestný čin;
- pachatel nemá být veden k odpovědnosti z důvodu amnestie;
- trestní odpovědnost je vyloučena vzhledem k promlčení;
- pachatel poté, co spáchal trestný čin, upadl do stavu trvající duševní poruchy vylučujícího trestní odpovědnost;
- probíhá trestní řízení, existuje vykonatelný trest, příkaz prokurátora nebo vykonatelné rozhodnutí soudu o uzavření případu, které se týká stejné osoby a stejného trestného činu.“

⁴⁾ Prohlášení bylo doplněno dodatkem obsaženým ve verbální nótě stálé mise Bulharska ze dne 7. března 2002, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 11. března 2002 - or. angl.

Text původního prohlášení: „Bulharská republika prohlašuje, že bude vyžadovat, aby žádosti o pomoc a přiložené dokumenty byly opatřeny překladem do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy.“

⁵⁾ Nahrazuje prohlášení učiněné původně Českou a Slovenskou Federativní Republikou při uložení ratifikační listiny dne 15. dubna 1992 a potvrzené v dopise ministra zahraničních věcí České republiky ze dne 1. ledna 1993, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 2. ledna 1993 - or. angl.

Text původního prohlášení: „V souladu s Evropskou úmluvou o vzájemné pomoci ve věcech trestních doručení předvolání obviněnému, který se nachází na území **České republiky**, má být zasláno příslušným orgánům **České republiky** nejméně 30 dnů před datem, kdy se má dostavit.“

Ve smyslu článku 15, odstavce 6 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních mají být dožádání týkající se trestní věci adresována **Nejvyššímu státnímu zastupitelství České republiky** před tím, než je věc předložena soudu, a **Ministerstvu spravedlnosti České republiky** poté, co byla věc předložena soudu.

Prohlášení obsažené ve verbální nótě stálé mise České republiky, která byla předána generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny k Dodatkovému protokolu k Úmluvě dne 19. listopadu 1996 - or. angl.

Článek 24⁷⁾

V souladu s článkem 24 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních a s článkem 8 jejího Dodatkového protokolu prohlašují, že pro účely Úmluvy a jejího Dodatkového protokolu budou za justiční orgány považovány následující orgány: Nejvyšší státní zastupitelství České republiky, krajská a okresní státní zastupitelství, Městské státní zastupitelství v Praze, Ministerstvo spravedlnosti České republiky, krajské a okresní soudy a Městský soud v Praze.

DÁNSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v dopise Ministerstva zahraničních věcí Dánska ze dne 30. srpna 1962, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 13. září 1962 - or. fr.

Výhrady

Článek 2

Pomoc může být odmítnuta, pokud justiční orgány Dánska nebo třetího státu zahájily soudní řízení proti obviněnému pro trestný čin, který je důvodem řízení v dožadujícím státě, nebo pokud byl obviněný odsouzen nebo osvobozen konečným rozsudkem vyneseným justičními orgány Dánska nebo třetího státu, pokud jde o trestný čin, který je důvodem řízení v dožadujícím státě, nebo pokud tyto orgány rozhodly upustit od nebo zastavit řízení, pokud jde o týž trestný čin.

Článek 3

Žádost o výpověď svědka nebo znalce pod přísahou může být odmítnuta, pokud příslušný dánský soud nepovažuje

přísahu za nezbytnou.

Článek 7

Žádost o doručení, která má být provedena jinak než prostým předáním listiny osobě, které má být předána, může být odmítnuta.

Článek 11

Dánská vláda si vyhraduje stanovisko k celému tomuto ustanovení.

Článek 13

Povinnost předávat výpisy z trestních rejstříků podle tohoto ustanovení se bude vztahovat jen na trestní rejstřík osoby obviněné z trestného činu.

Dánská vláda si vyhraduje stanovisko k celému tomuto ustanovení.

Prohlášení

Článek 5

Žádost o prohlídku nebo zajištění může být odmítnuta, pokud podmínky stanovené v písmenech a a c článku 5, odstavce 1 nejsou splněny.

Článek 7

Předvolání, které má být doručeno osobě obviněné z trestného činu, která se nachází na dánském území, musí být předáno příslušnému dánskému orgánu nejméně 30 dní před datem, kdy se má dostavit.

Článek 16

Žádosti a přiložené dokumenty z jiných zemí, než Rakousko, Francie, Spolková republika Německo, Irsko, Norsko, Švédsko a Spojené království musí být opatřeny překladem buď do dánštiny, nebo do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy. Pokud jde o delší dokumenty, dánská vláda si vyhraduje právo v jakémkoli konkrétním případě požadovat překlad do dánštiny nebo jej pořídit na náklady dožadujícího státu.

Článek 24

Pojem „justiční orgány“ v Dánsku znamená soudy a úřady prokuratury, což podle dánské judikatury a procesního zákoníku zahrnuje též Ministerstvo spravedlnosti, nejvyššího státního zástupce, prokurátory, kodaňského policejního

⁶⁾ Nahrazuje prohlášení učiněné původně Českou a Slovenskou Federativní Republikou při uložení ratifikační listiny dne 15. dubna 1992 a potvrzené v dopise ministra zahraničních věcí České republiky ze dne 1. ledna 1993, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 2. ledna 1993 – or. angl.

Text původního prohlášení: „Ve smyslu článku 15, odstavce 6 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních mají být dožádání týkající se trestní věci adresována Generální prokuratuře České republiky před tím, než je věc předložena soudu, a Ministerstvu spravedlnosti České republiky poté, co byla věc předložena soudu.“

⁷⁾ Nahrazuje prohlášení obsažené v dopise ministra spravedlnosti České republiky ze dne 15. prosince 1995, který byl předán generálnímu tajemníkovi při podpisu Dodatkového protokolu k Úmluvě dne 18. prosince 1995 – or. angl. – které nahradilo prohlášení obsažené ve verbální nótě stálé mise České republiky ze dne 15. března 1994, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 16. března 1994 – or. angl. – které nahradilo prohlášení učiněné původně Českou a Slovenskou Federativní Republikou při uložení ratifikační listiny dne 15. dubna 1992 a potvrzené v dopise ministra zahraničních věcí České republiky ze dne 1. ledna 1993, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 2. ledna 1993 – or. angl.

Text původního prohlášení z 15. prosince 1995: „V souladu s článkem 24 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních a s článkem 8 jejího Dodatkového protokolu prohlašují, že pro účely Úmluvy a jejího Dodatkového protokolu budou za justiční orgány dále považovány následující orgány: Nejvyšší státní zastupitelství České republiky, krajská a okresní státní zastupitelství, Městské státní zastupitelství v Praze, Ministerstvo spravedlnosti České republiky, krajské a okresní soudy a Městský soud v Praze.“

Text původního prohlášení z 15. března 1994: „Justičními orgány odpovědnými za implementaci Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních jsou Nejvyšší státní zastupitelství České republiky a Ministerstvo spravedlnosti České republiky.“

Text původního prohlášení z 15. dubna 1992: „Justičními orgány odpovědnými za implementaci Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních jsou Generální prokuratura České republiky a Ministerstvo spravedlnosti České republiky.“

Článek 26

Protokol o vzájemné právní pomoci uzavřený dne 26. června 1957 mezi Dánskem, Norskem a Švédskem zůstane v platnosti.

ESTONSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 28. dubna 1997 - or. angl.

Výhrady

Článek 2

Podle článku 2, odstavce 1 a článku 2 Úmluvy si Estonská republika vyhrazuje právo odmítnout svou pomoc v případě, že se žádost týká činu, který není podle estonských zákonů považován za trestný čin.

Článek 22

Podle článku 23, odstavce 1 Úmluvy předá Estonská republika informace uvedené v článku 22 jen na konkrétní žádost.

Prohlášení

Článek 5

Podle článku 5, odstavce 1 Úmluvy prohlašuje Estonská republika, že vyhoví dožádání o prohlídku či zajištění věci jen za podmínek uvedených v článku 5, odstavci 1, písmenech (a) a (c).

Článek 7

Podle článku 7, odstavce 3 Úmluvy prohlašuje Estonská republika, že doručení předvolání osobě, která se nachází na estonském území, má být předáno alespoň 40 dní před dnem hlavního líčení.

Podle článku 15, odstavce 6 Úmluvy prohlašuje Estonská republika, že kopie dožádání, která byla přímo zaslána jejím justičním orgánům, mají být předávány Ministerstvu spravedlnosti.

Článek 16

Podle článku 16, odstavce 2 Úmluvy prohlašuje Estonská republika, že žádosti a přiložené dokumenty adresované estonským orgánům musí být opatřeny překladem do angličtiny.

Článek 24

Podle článku 24 Úmluvy prohlašuje Estonská republika, že pro účely této Úmluvy jsou justičními orgány pro Estonsko soudy, Státní prokuratura, Ministerstvo spravedlnosti a Ministerstvo vnitra.

FINSKO

Výhrady a prohlášení⁸⁾ obsažené v dopise stálého zástupce Finska ze dne 9. března 1994, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 10. března 1994 - or. angl.

Výhrady

Článek 2

- Finsko prohlašuje, že právní pomoc může být odmítnuta:
- a. pokud je trestný čin již předmětem vyšetřování ve Finsku či ve třetím státě;
 - b. pokud je proti osobě, která byla obviněna v dožadujícím státě, je již vedeno soudní řízení nebo byla definitivně odsouzena či osvobozena buď ve Finsku, nebo ve třetím státě;
 - c. pokud příslušné orgány ve Finsku nebo ve třetím státě rozhodly o ukončení vyšetřování nebo řízení nebo rozhodly

⁸⁾ Nahrazují všechny výhrady a prohlášení obsažené v listině o přístupu uložené dne 29. ledna 1981 – or. angl.
Text původních výhrad a prohlášení:

„**Výhrady**

Článek 2

- Finsko prohlašuje, že právní pomoc může být odmítnuta:
- a. pokud za trestný čin, kvůli kterému se žádost činí, pokud by byl spáchán za srovnatelných okolností ve Finsku, by podle finského práva nebylo možné uložit trest;
 - b. jde-li o trestný čin, který je již předmětem vyšetřování ve Finsku nebo ve třetím státě;
 - c. je-li proti osobě, která byla obviněna v dožadujícím státě, vedeno soudní řízení, nebo byla-li definitivně odsouzena či osvobozena buď ve Finsku, nebo ve třetím státě;
 - d. pokud příslušné orgány ve Finsku nebo ve třetím státě rozhodly zastavit vyšetřování nebo řízení, nebo je pro předmětný trestný čin nezahajovat;
 - e. je-li podle finského práva trestní stíhání nebo výkonání trestu promlčeno.

Článek 11

Finsko prohlašuje, že pomoc uvedenou v článku 11 není možno ve Finsku poskytnout.

Prohlášení

Článek 5

Finsko prohlašuje, že provádí dožádání o prohlídku či zajištění věci uvedené v článku 5 závislým na podmínkách uvedených v písmenech a) a c) řečeného článku.

Článek 7

Finsko prohlašuje, že vyžaduje, aby doručení předvolání osobě, která je ve Finsku, bylo zasláno příslušným finským orgánům nejméně 30 dnů před datem, kdy se má dostavit.

Článek 16

Finsko prohlašuje, že vyžaduje, aby žádost a přiložené dokumenty, které nejsou vyhotoveny ve finštině, švédštině nebo angličtině, byly opatřeny překladem do jednoho z těchto jazyků. Přijímáním žádostí ve výše uvedených jazycích na sebe Finsko nebere povinnost překládat odpověď a přiložené dokumenty. Švédština je druhým úředním jazykem Finska.

Článek 22

Finsko prohlašuje, že nebude informovat ostatní smluvní strany o trestních odsouzeních a následných opatřeních uvedených v tomto článku.

Článek 24

Finsko prohlašuje, že pokud jde o Finsko, jsou za justiční orgány pro používání článků 3, 4 a 6 považovány soudy a vyšetřující soudci a v ostatních případech soudy, vyšetřující soudci a prokurátoři.“

je nezahajovat pro předmětný trestný čin;

d. pokud trestní stíhání nebo výkon trestu jsou podle finského práva promlčeny.

Článek 11

Finsko prohlašuje, že pomoc uvedenou v článku 11 nelze ve Finsku poskytnout.

Prohlášení

Článek 5

Finsko prohlašuje, že provádí dožadání o prohlídku či zajištění věci uvedené v článku 5 závislým na podmínkách uvedených v písmenech a a c řečeného článku.

Článek 7

Finsko prohlašuje, že doručení předvolání obviněnému, který je ve Finsku, může být odmítnuto, pokud předvolání nebylo zasláno příslušnému finskému orgánu nejméně 30 dnů před datem, kdy se má dostavit.

Článek 16

Finsko prohlašuje, že žádost a přiložené dokumenty mají být vyhotoveny ve finštině, švédštině, dánštině či norštině nebo v angličtině, francouzštině či němčině, anebo opatřeny překladem do jednoho z těchto jazyků.

Článek 22

Finsko prohlašuje, že bude informovat ostatní smluvní strany o trestních odsouzeních podle článku 22, pouze pokud je taková informace dostupná z Rejstříku trestů v souladu se zákonem o Rejstříku trestů z 20. srpna 1993 (770/93). Finsko nebude oznamovat opatření přijatá v důsledku odsouzení.

Článek 24

Finsko prohlašuje, že pro účely Úmluvy jsou následující považovány za justiční orgány ve Finsku:

- Ministerstvo spravedlnosti,
- soudy prvního stupně (käräjäoikeus/tingsrätt), odvolací soudy (hovioikeus/hovrätt) a Nejvyšší soud (korkein oikeus/högsta domstolen),
- prokurátoři,
- policejní orgány, celní orgány, jakož i příslušníci pohraniční stráže ve své působnosti orgánů předběžného trestního vyšetřování v trestním řízení podle zákona o předběžném trestním vyšetřování z 30. dubna 1987 (449/87).

FRANCIE

Výhrada a prohlášení učiněné při podpisu dne 28. dubna 1961 - or. fr. - a potvrzené v ratifikační listině uložené dne 23. května 1967 - or. fr.

Výhrada

Francouzská vláda prohlašuje, že z důvodu vnitřní organizace a fungování oddělení trestních rejstříků ve Francii nemají odpovědné orgány možnost automaticky informovat smluvní strany této Úmluvy podle jejího článku 22 o opatřeních následujících po odsouzení jejich občanů - jako jsou udělení milosti, rehabilitace nebo amnestie - které jsou zapisovány do trestních rejstříků.

Francouzská vláda nicméně vyslovuje ujištění, že odpovědné orgány, pokud o to budou v konkrétních případech požádány, poskytnou dle možnosti uvedeným smluvním

stranám podrobnosti o situaci jejich občanů, pokud jde o trestní právo.

Prohlášení

Francouzská vláda prohlašuje, že orgány považované pro účely této Úmluvy za francouzské justiční orgány jsou následující:

- první předsedové, předsedové, radové a soudci (conselliers) trestních soudů;
- vyšetřující soudci (juges d'instruction) těchto soudů;
- členové prokuratur (ministère public) činných u těchto soudů, a to:
 - hlavní prokurátoři,
 - náměstkové hlavních prokurátorů,
 - zástupci hlavních prokurátorů,
 - hlavní prokurátoři při soudech první instance a jejich zástupci,
 - představitelé prokuratur u policejních soudů,
 - vojenští prokurátoři u vojenských soudů.

Prohlášení obsažená v ratifikační listině uložené dne 23. května 1967 - or. fr.

Článek 7

Vláda Francouzské republiky prohlašuje, že bude využívat možnosti stanovené v článku 7, odstavci 3 a v souladu s tím stanoví, že doručení předvolání obviněným osobám, které jsou na francouzském území, musí být zasláno francouzským orgánům nejméně 30 dnů před datem, kdy se takové osoby mají dostavit.

Článek 15

Vláda Francouzské republiky prohlašuje, že bude využívat možnosti stanovené v článku 15, odstavci 6 ve vztahu k odstavcům 2 a 4 článku 15, takže ustanovení těchto dvou odstavců se budou používat následovně:

Článek 15, odstavec 2: v naléhavém případě, když dožadání uvedená v člancích 3, 4 a 5 jsou adresována justičními orgány dožadující strany přímo justičním orgánům dožadované strany, má být jejich kopie zároveň zaslána ministerstvu spravedlnosti dožadované strany;

Článek 15, odstavec 4: žádosti o vzájemnou pomoc, kromě těch, které upravují odstavce 1 a 3 článku 15, a zejména žádosti o vyšetřování předcházející trestnímu stíhání, musí být adresovány ministerstvem spravedlnosti dožadující strany ministerstvu spravedlnosti dožadované strany a vráceny stejnou cestou.

Článek 25

Bez ohledu na ustanovení článku 25, odstavce 2 se Evropská úmluva o vzájemné pomoci ve věcech trestních nebude vztahovat na Alžírsko, neboť poté, co francouzská vláda podepsala tuto Úmluvu, Alžírsko získalo nezávislost.

GRUZIE

Výhrady a prohlášení obsažené ve verbální nótě ministra zahraničních věcí, která byla předána generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 13. října 1999 - or. angl.

Výhrady

Článek 2

Ministr zahraničních věcí Gruzie prohlašuje, že právní pomoc může být odmítnuta:

(a) pokud bylo v Gruzii zahájeno trestní řízení pro trestný čin, ohledně nějž se pomoc žádá;

(b) pokud trestný čin, ohledně nějž se pomoc žádá, byl již souzen soudem a rozsudek vstoupil v účinnost.

Článek 5

Gruzie si vyhrazuje právo činit provedení dožádání o prohlídku či zajištění věci závislým na podmínkách daných v písmenech „a“, „b“ a „c“ článku 5, odstavce 1.

Prohlášení

Článek 15

Jak stanoví článek 15, odstavce 6, kopie dožádání musí být zasílány Ministerstvu spravedlnosti Gruzie.

Článek 16

Žádosti o právní pomoc a příložené dokumenty musí být dodány v anglickém či ruském jazyce.

Článek 24

Pro účely této Úmluvy považuje Gruzie za „justiční orgány“:

Ústavní soud,
obecné soudy,
Generální prokuraturu.

CHORVATSKO

Prohlášení obsažená v ratifikační listině uložené dne 7. května 1999 - or. angl. a chorvatsky

Článek 5

Chorvatská republika prohlašuje, že dožádání doručena pro prohlídku či zajištění věci budou provedena, pouze pokud budou splněny podmínky stanovené v písmenech a), b) a c) článku 5, odstavce 1.

Článek 7

Chorvatská republika prohlašuje, že doručení předvolání osobě sídlící na chorvatském území musí být zasláno příslušným chorvatským justičním orgánům nejméně 30 dní před datem, kdy se má dostavit.

Článek 15

Chorvatská republika prohlašuje, že dožádání o vzájemnou pomoc mají být adresována Ministerstvu spravedlnosti Chorvatské republiky. V naléhavém případě mohou být dožádání adresována Ministerstvu spravedlnosti Chorvatské republiky přes Organizaci mezinárodní trestní policie (INTERPOL).

Článek 16

Chorvatská republika prohlašuje, že dožádání o vzájemnou pomoc a příložené dokumenty musí být opatřeny překladem do jazyka chorvatského nebo, pokud to není možné, do jazyka anglického.

Článek 24

Pro účely Úmluvy jsou justičními orgány v Chorvatské republice soudy a prokuratury.

IRSKO

Výhrady a prohlášení obsažená v ratifikační listině ulo-

ženě 28. listopadu 1996 - or. angl.

Výhrady

Článek 2

Vláda Irska si vyhrazuje právo odmítnout pomoc, pokud v Irsku či ve třetím státě bylo zahájeno či ukončeno trestní řízení proti osobě, která je předmětem žádosti o pomoc, pro týž skutek, jako je ten, který dal podnět k řízení v dožadujícím státě ohledně této osoby.

Vláda Irska si vyhrazuje právo podmiňovat dodání jakýchkoli materiálů či důkazů k žádosti o pomoc tím, že takové materiály či důkazy nebudou bez jejího souhlasu použity pro účel, který nebyl v žádosti uveden.

Článek 3

Vláda Irska si vyhrazuje právo nevyslechnout svědka nebo nepožadovat předložení záznamů či dokumentů tam, kde její právo uznává v tomto ohledu imunitu, právo odmítnout výpověď nebo jinou výjimku z poskytování důkazů.

Článek 11

Vláda Irska nemůže vyhovět žádostem učiněným podle článku 11, odstavce 2 o průvoz osoby ve vazbě přes její území.

Článek 21

Vláda Irska si vyhrazuje právo nepoužívat článek 21.

Článek 22

Vláda Irska nebude oznamovat trestní odsouzení nebo následná opatření podle článku 22 kromě případů, kdy to umožňuje vedení jejího rejstříku trestů.

Prohlášení

Článek 5

Vláda Irska si vyhrazuje právo činit provedení dožádání o prohlídku či zajištění věci závislým na následujících podmínkách:

a. že trestný čin, který je důvodem dožádání, je trestný jak podle práva dožadující strany tak podle irského práva a
b. že vyhovění dožádání je v souladu s irským právem.

Článek 15

Pokud jde o vládu Irska, zmínky o „ministerstvu spravedlnosti“⁹⁾ jsou pro účely článku 11, odstavce 2, článku 15, odstavců 1, 3 a 6, článku 21, odstavce 1 a článku 22 o Ministerstvu spravedlnosti.¹⁰⁾

V souladu s článkem 15, odstavcem 6 vláda Irska oznamuje, že žádosti o pomoc podle Úmluvy mají být zasílány Ministerstvu spravedlnosti.

Článek 16

V souladu s článkem 16, odstavcem 2 si vláda Irska vyhrazuje právo vymínit si, že žádosti a příložené dokumenty jí musí být zasílány opatřeny překlady buď do irštiny, anebo angličtiny.

Článek 24

V souladu s článkem 24 považuje vláda Irska pro účely Úmluvy za justiční orgány následující:

⁹⁾ Ministry of Justice

¹⁰⁾ Department of Justice

- obvodní soud;
- okružní soud;
- vrchní soud;
- zvláštní trestní soud;
- trestní odvolací soud;
- Nejvyšší soud;
- generální prokurátor Irska;¹¹⁾
- poradce vlády v trestních věcech;¹²⁾
- nejvyšší státní zástupce.¹³⁾

Námítka obsažená v dopise stálého zástupce Irska ze dne 16. ledna 2003, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 17. ledna 2003 - or. angl.

Článek 25

Irská vláda vznáší námitku proti územnímu rozšíření působnosti Úmluvy na Bailiwick of Guernsey, pokud jde o vztahy mezi Irskem a Spojeným královstvím. Tato námitka nebrání rozšíření působnosti Úmluvy na Bailiwick of Guernsey ve vztahu mezi Spojeným královstvím a ostatními smluvními stranami.

ISLAND

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 20. června 1984 - or. angl.

Výhrady

Článek 1

Island poskytne pomoc pouze v řízeních, která se týkají trestných činů, které jsou trestné též podle islandského práva.

Pomoc může být odmítnuta:

a. pokud justiční orgány Islandu nebo třetího státu zahájily soudní řízení proti obviněnému pro trestný čin, který vyvolal řízení v dožadujícím státě; nebo

b. pokud byl obviněný odsouzen nebo osvobozen konečným rozsudkem vyneseným justičními orgány Islandu nebo třetího státu, pokud jde o trestný čin, který vyvolal řízení v dožadujícím státě; nebo

c. pokud justiční orgány Islandu nebo třetího státu rozhodly o zastavení řízení nebo odložení věci, pokud jde o trestný čin, který vyvolal řízení v dožadujícím státě.

Článek 13

Závazek předávat výpisy a informace z trestních rejstříků podle tohoto ustanovení se vztahuje jen na trestní rejstřík osoby obviněné v dožadujícím státě z trestného činu.

Prohlášení

Článek 5

Žádost o prohlídku či zajištění věci může být odmítnuta, pokud nejsou splněny podmínky stanovené v článku 5, odstavci 1, písmenech a, b a c.

Článek 7

Předvolání, které má být doručeno obviněné osobě, která je na Islandu, musí být předáno příslušným islandským orgánům nejméně 50 dnů před datem, kdy se má dostavit.

Článek 15

Veškeré žádosti o pomoc na Islandu podle této Úmluvy musí být adresovány Ministerstvu spravedlnosti.

Článek 16

Žádosti a příložené dokumenty, které nejsou sepsány v islandštině, dánštině, angličtině, norštině nebo švédštině, musí být opatřeny překladem do islandštiny nebo angličtiny.

Článek 24

Pro účely této Úmluvy znamená pojem „justiční orgány“ na Islandu Ministerstvo spravedlnosti, soudy, prokurátory a velitele policie.

ITÁLIE

Prohlášení učiněná při uložení ratifikační listiny dne 23. srpna 1961 - or. fr.

Článek 15

Italská vláda žádá, aby s ohledem na ustanovení článku 15, odstavce 6 Úmluvy v případech, kdy je žádost o právní pomoc adresována přímo italským justičním orgánům, byla kopie příslušných dožadání zaslána Ministerstvu spravedlnosti.

Článek 16

S ohledem na ustanovení článků 16 a 21, odstavce 3 bude Itálie vyžadovat, aby za podmínky reciprocity byly žádosti o právní pomoc spolu s podpůrnými dokumenty a obžalobami, jak stanoví článek 21 Úmluvy, opatřeny překladem do francouzštiny nebo angličtiny.

Článek 24

V souladu s článkem 24 a pro účely této Úmluvy budou za italské justiční orgány považovány následující úřady:

- hlavní prokurátoři,
- zástupci hlavních prokurátorů,
- obecné soudy,
- vojenské soudy,
- prokurátoři u vojenských soudů,
- vyšetřující soudci,
- vyšší soudci,
- soudci přestupkových soudů.¹⁴⁾

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Itálie ze dne 25. srpna 1977, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 29. srpna 1977 - or. italsky

Článek 24

Za účelem doplnění prohlášení z 23. srpna 1961 učiněného při uložení ratifikační listiny k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních z 20. dubna 1959, italská vláda prohlašuje, že s odvoláním na článek 24 Úmluvy budou následující úřady považovány za justiční orgány vedle těch, které byly již uvedeny ve výše uvedeném prohlášení, které jinak zůstává ve všech ostatních aspektech beze změny:

- Ústavní soud,
- parlamentní vyšetřovací komise.

Italská vláda si v této souvislosti přeje zdůraznit, že výše

¹¹⁾ the Attorney General of Ireland

¹²⁾ the Director of Public Prosecutions (rozhoduje o zahájení trestního stíhání)

¹³⁾ the Chief State Solicitor

¹⁴⁾ praetori

jmenované dva orgány nabyly svých plných pravomocí teprve k datu následujícímu po italském uložení listiny ratifikující Úmluvu.

Ústavní soud vydal nezbytná dodatková pravidla pro výkon své jurisdikce v trestním řízení ve smyslu článku 134 Ústavy v nařízení ze dne 27. 11. 1962, které bylo publikováno v Úředním věstníku č. 320 ze dne 15. prosince 1962.

Jurisdikce parlamentní vyšetřovací komise byla stanovena v zákoně č. 20 z 25. ledna 1962 o „Pravidlech řízení a trestního stíhání“.

IZRAEL

Výhrady a prohlášení obsažené v listině o přístupu uložené dne 27. září 1967 - or. angl.

Výhrady

Článek 5

Izrael nepovolí provedení dožádání o předání předmětů důkazů či o prohlídku a zajištění věci, s výjimkou případů extradičních trestných činů.

Článek 17¹⁵⁾

Izrael bude požadovat, aby všechny důkazy a dokumenty předávané mu podle této Úmluvy byly ověřeny osvědčením izraelského diplomatického či konzulárního zástupce.

Článek 22

Izrael nebude provádět oznamování „následných opatření“ uvedených v článku 22 automaticky, ale vyvine veškeré úsilí tak činit.

Prohlášení

Článek 7

Předvolání, které má být doručeno obviněné osobě, která se nachází na jeho území, musí být zasláno jeho úřadům nejméně 40 dní před datem, kdy se má dostavit.

Článek 15¹⁶⁾

Veškeré žádosti a jiná sdělení do Izraele podle této Úmluvy by měly být zaslány na následující adresu: Ministry of Justice, Directorate of Courts, Departments of Legal Assistance to Foreign Countries, P. O. Box 34142 - 91340 Jerusalem.

Článek 16

Izrael bude vyžadovat, aby žádosti a příložené dokumenty, které mu budou adresovány, byly opatřeny překladem do hebrejštiny, angličtiny nebo francouzštiny.

Článek 24¹⁷⁾

Pro účely této Úmluvy budou za justiční orgány Státu Izrael považovány následující orgány:
- jakýkoli příslušný soud či tribunál

- nejvyšší státní zástupce Státu Izrael
- státní zástupce Státu Izrael
- ředitel odboru mezinárodních věcí Ministerstva spravedlnosti
- zástupce ředitele odboru mezinárodních věcí Ministerstva spravedlnosti

KYPR

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 24. února 2000 - or. angl.

Výhrady

Článek 2

Vláda Kyperské republiky si vyhrazuje právo odmítnout pomoc, pokud osoba, která je předmětem žádosti o pomoc, byla v Kyperské republice odsouzena pro trestný čin, který je založen tímž skutkem, jako je ten, který je příčinou řízení v dožadujícím státě ve vztahu k této osobě.

Článek 5

Vláda Kyperské republiky si vyhrazuje právo činit provedení dožádání o prohlídku a zajištění věci závislým na podmínkách stanovených v článku 5, odstavci 1 a) a c).

Článek 11

Pro účely článku 11, odstavce 1 si vláda Kyperské republiky vyhrazuje právo odmítnout předání osoby ve vazbě ve všech případech vyčtených v alině 2 odstavce 1 tohoto článku.

Pro účely článku 11, odstavce 2 si vláda Kyperské republiky vyhrazuje právo odmítnout povolit průvoz svých vlastních občanů.

Prohlášení

Článek 7

Pro účely článku 7, odstavce 3 vláda Kyperské republiky žádá, aby předvolání, která mají být doručena obviněné osobě, která je na jejím území, byla zaslána jejím orgánům nejméně 40 dní před datem, kdy se má dostavit.

Článek 15

Vláda Kyperské republiky prohlašuje, že všechny žádosti o pomoc zasilané Kyperské republice podle této Úmluvy musí být adresovány Ministerstvu spravedlnosti a veřejného pořádku. V naléhavých případech mohou být žádosti zaslány přes Interpol.

Článek 16

Vláda Kyperské republiky prohlašuje, že žádosti a příložené dokumenty, které nejsou sepsány v angličtině či řečtině, by měly být opatřeny překladem do některého z těchto jazyků.

Článek 24

Pro účely Úmluvy považuje vláda Kyperské republiky za „justiční orgány“ následující:

¹⁵⁾ Výhrada byla odvolána dopisem ministra zahraničních věcí Izraele ze dne 5. července 1974, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 30. září 1974 – or. angl.

¹⁶⁾ Prohlášení bylo upraveno verbální notou Ministerstva zahraničních věcí Izraele ze dne 27. ledna 1999, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 8. února 1999 – or. angl.

Text původního prohlášení: „Veškeré žádosti a jiná sdělení podle této Úmluvy se zasílají prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí.“

¹⁷⁾ Prohlášení bylo upraveno verbální notou Ministerstva zahraničních věcí Izraele ze dne 27. ledna 1999, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 8. února 1999 – or. angl.

Text původního prohlášení: „Pro účely této Úmluvy bude za justiční orgán považován jakýkoli příslušný soud nebo tribunál a nejvyšší státní zástupce Státu Izrael.“

- všechny soudy Republiky vykonávající trestní jurisdikci;
- všechny státní zástupce Právního úřadu Republiky (Nejvyšší státní zastupitelství);
- Ministerstvo spravedlnosti a veřejného pořádku;
- orgány či osoby oprávněné národním právem vyšetřovat trestní případy včetně Policie, Ministerstva cel a spotřebních daní a Ministerstva daní.

LICHTENŠTEJNSKO

Prohlášení obsažené v listině o přístupu uložené dne 28. října 1969 - or. fr.

Článek 5

Vláda Lichtenštejnského knížectví prohlašuje, že Lichtenštejnské knížectví bude činit provádění dožádání o použití jakéhokoliv donucovacího opatření závislým na podmínkách stanovených v článku 5, odstavci 1.a Úmluvy.

Článek 16

Lichtenštejnské knížectví si vymíní, aby dožádání a přiložené dokumenty adresované lichtenštejnským orgánům v jazyce jiném, než němčině - s výjimkou žádostí o doručení předvolání - byly opatřeny překladem do tohoto jazyka.

LITVA

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 17. dubna 1997 - or. angl.

Výhrady

Článek 2

Pokud jde o článek 2 Úmluvy, Litevská republika si vyhrazuje právo nevyhovět žádosti, pokud se týká:

- trestného činu, který není kvalifikován jako „zločin“ a jako takový není trestný podle litevského práva;
- trestného činu, pro který bylo zahájeno trestní řízení v Litevské republice nebo ve třetím státě;
- trestného činu, pro který justiční orgány litevské republiky trestní řízení buď odmítly zahájit, či je zastavily.

Článek 13

Pokud jde o článek 13 Úmluvy, Litevská republika prohlašuje, že výpisy z a informace vztahující se k trestním rejstříkům, budou sdělovány, pouze pokud jde o záznamy týkající se osoby, proti které bylo zahájeno trestní řízení.

Prohlášení

Článek 5

Pokud jde o článek 5, odstavec 1 Úmluvy, vyhrazuje si Litevská republika právo činit provedení dožádání o prohlídku či zajištění věci závislým na podmínkách uvedených v písmenech a), b) a c) řečeného ustanovení.

Článek 15

Pokud jde o odstavec 6 článku 15 Úmluvy, poskytně Litevská republika pomoc pouze v případě, že dožádání jsou zaslána přímo Ministerstvu spravedlnosti Litevské republiky.

Článek 16

Pokud jde o odstavec 2 článku 16 Úmluvy, vyhrazuje si Litevská republika právo si vymínit, aby žádosti a přilože-

né dokumenty jí byly adresovány v litevštině nebo opatřeny překladem do některého z úředních jazyků Rady Evropy, a v případě, že tomu tak nebude, Litevská republika bude vyžadovat náhradu všech výdajů způsobených překladem.

Článek 24

Pokud jde o článek 24 Úmluvy, Litevská republika prohlašuje, že pro účely Úmluvy se následující orgány považují za justiční orgány: Ministerstvo spravedlnosti Litevské republiky, Generální prokuratura Litevské republiky, litevské soudy s výjimkou Ústavního soudu.

LOTYŠSKO

Prohlášení obsažené ve třech verbálních nótách Ministerstva zahraničních věcí Lotyšska ze dne 2. května 1997, které byly předány generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 2. června 1997 - or. angl.

Článek 15

V souladu s odstavcem 6 článku 15 Úmluvy Lotyšská republika prohlašuje, že žádosti o pomoc mají být zasílány přes:

Ministerstvo vnitra - v průběhu předběžného vyšetřování do zahájení trestního stíhání;

Raina blvd 6,

Rīga, LV - 1533, Latvia

Fax: 371.2.223853

Tel.: 371.2.219263

Generální prokuraturu - v průběhu předběžného vyšetřování do předložení věci soudu;

O. Kalpaka blvd 6,

Rīga, LV - 1801, Latvia

Fax: 371.7.212231

Tel.: 371.7.320085

Ministerstvo spravedlnosti - v průběhu řízení před soudem.

Brivibas blvd 36,

Rīga, LV - 1536, Latvia

Fax: 381.7.285575

Tel.: 371.7.280437

371.7.282607

Článek 16

V souladu s odstavcem 2 článku 16 Úmluvy vyžaduje Lotyšská republika, aby žádosti a přiložené dokumenty byly zasílány opatřeny překladem do jazyka anglického.

Článek 24

V souladu s článkem 24 Úmluvy jsou soudy, Prokuratura a policie považovány za justiční orgány.

LUCEMBURSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Lucemburska ze dne 16. listopadu 1976, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 18. listopadu 1976 - or. fr.

Výhrady

Článek 2¹⁸⁾

Výhrady k článku 2 Úmluvy jsou pozměněny následovně:

Nejvyšší státní zástupce Lucemburského velkovévodství si vyhrazuje právo nevyhovět žádosti o pomoc:

- a. pokud se týká stíhání nebo řízení, které je neslučitelné se zásadou non bis in idem;
- b. pokud se týká šetření ve věcech, pro které je obviněná osoba již stíhána v Lucemburském velkovévodství.

Článek 11

Vláda Lucemburského velkovévodství nebude povolovat dočasný průvoz, jak stanoví článek 11, ledaže předmětná osoba vykonává trest na jeho území a nebrání tomu žádné zvláštní okolnosti.

Článek 22

Vláda Lucemburského velkovévodství nebude oznamovat následná opatření uvedená v článku 22, ledaže to umožňuje organizace jeho trestních rejstříků.

Článek 26

Z důvodu zvláštních ujednání mezi státy Beneluxu Vláda Lucemburského velkovévodství nepřijímá článek 26, odstavce 1 a 3, pokud jde o její vztahy s Nizozemím a Belgií.

Vláda Lucemburského velkovévodství si vyhrazuje právo odchýlit se od těchto ustanovení, pokud jde o její vztahy s ostatními členskými státy Evropského společenství.

Prohlášení

Článek 5

Vláda Lucemburského velkovévodství prohlašuje, že dožadání o prohlídku či zajištění v Lucemburském velkovévodství nebudou prováděny, leda pro extradiční trestné činy ve smyslu Evropské úmluvy o vydávání a za podmínky, že provedení povolil soud v souladu s místními zákony.

Článek 16

Vláda Lucemburského velkovévodství bude vyžadovat, aby jí zasílané žádosti a přiložené dokumenty byly opatřeny překladem do francouzštiny, němčiny nebo angličtiny.

Článek 24

Vláda Lucemburského velkovévodství prohlašuje, že pokud jde o Lucemburské velkovévodství, justičními orgány se pro účely Úmluvy rozumí členové justice odpovědní za uplatňování práva, vyšetřující soudci a členové Prokuratury.

MAĎARSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Maďarska, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 13. července 1993 - or. angl.

Výhrady

Článek 2

Maďarsko si vyhrazuje právo poskytnout pomoc pouze v řízeních zahájených pro takové trestné činy, které jsou trestné též podle maďarského práva.

Článek 13

Výpisy z nebo informace o trestních rejstřících budou dány k dispozici, pouze pokud půjde o osobu, která byla obviněna nebo postavena před soud.

Pomoc uvedená v článku 13, odstavci 2 nemůže být Maďarskem poskytnuta.

Článek 22

Maďarsko prohlašuje, že nebude ostatní smluvní strany automaticky informovat o trestních rozsudcích a o následných opatřeních uvedených v tomto článku.

Prohlášení

Předvolání pro osoby pobývající v Maďarsku budou doručena, pouze pokud budou předána příslušnému maďarskému orgánu nejméně 40 dní před datem, kdy se mají dostavit.

Článek 5

Prohlídky a zajištění budou v Maďarsku prováděny za podmínky stanovené v písmeni c.

Článek 15

Maďarsko prohlašuje, že žádosti o pomoc adresované jeho justičním orgánům mají být zasílány Ministerstvu spravedlnosti.

Článek 16

Překlad žádosti o pomoc a přiložených dokumentů buď do maďarštiny, anebo do některého z úředních jazyků Rady Evropy, bude požadován, pokud nebudou sepsány v těchto jazycích.

Článek 24

Pro účely Úmluvy budou za justiční orgány v Maďarsku považovány následující: soudy, nejvyšší státní zastupitelství, Ministerstvo spravedlnosti a Nejvyšší státní zastupitelství.

MALTA

Výhrady a prohlášení učiněné při podpisu dne 6. září 1993 a potvrzené při uložení ratifikační listiny dne 3. března 1994 - or. angl.

Výhrady

Článek 2

Vláda Malty si vyhrazuje právo odmítnout pomoc, pokud osoba, která je předmětem žádosti o pomoc, byla na Maltě odsouzena nebo osvobozena pro jakýkoliv trestný čin založený na stejném skutku, který vedl k zahájení řízení o této osobě v dožadujícím státě.

¹⁸⁾ Výhrada byla částečně odvolána dopisem stálé mise Lucemburska ze dne 9. října 2001, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 10. října 2001 – or. fr.

Text původní výhrady: „Vláda Lucemburského velkovévodství si vyhrazuje právo nevyhovět žádosti o pomoc:

a. jsou-li dobré důvody věřit, že se týká vyšetřování, které bylo zahájeno s úmyslem stíhat, potrestat nebo jinak nakládat s obviněnou osobou pro její politické přesvědčení nebo náboženství, její národnost, rasu nebo skupinu obyvatelstva, k níž patří;

b. pokud se týká stíhání nebo řízení, které je neslučitelné se zásadou non bis in idem;

c. pokud se týká šetření ve věcech, pro které je obviněná osoba již stíhána v Lucemburském velkovévodství.“

Článek 3

Vláda Malty si vyhrazuje právo nevyslechnout svědka nebo nepožadovat předložení spisů a jiných dokladů, pokud její zákony ve vztahu k nim uznávají imunitu, možnost odmítnout výpověď či jinou výjimku z poskytování svědectví.

Článek 11

Vláda Malty nemůže vyhovoovat žádostem podle článku 11.

Článek 12

Vláda Malty bude zvažovat udělení imunity podle článku 12, pouze pokud je o to konkrétně žádáno osobou, na kterou by se imunita vztahovala, nebo příslušnými orgány státu, od něž je pomoc žádána. Žádosti o imunitu nebude vyhověno, pokud vláda Malty dojde k závěru, že vyhovění by nebylo ve veřejném zájmu.

Článek 21

Vláda Malty si vyhrazuje právo nepoužívat článek 21.

Prohlášení

Článek 5

Vláda Malty si vyhrazuje právo neprovádět dožádání o prohlídku či zajištění, pokud (a) trestný čin, který je důvodem dožádání, není trestný jak podle práva dožadujícího státu, tak podle práva Malty nebo (b) vyhovění dožádání není v slučitelné s právem Malty.

Článek 7

Pro účely článku 7, odstavce 3 vláda Malty žádá, aby předvolání, které má být doručeno obviněné osobě, která pobývá na jejím území, bylo předáno jejím orgánům nejméně 50 dnů před datem, kdy se má dostavit.

Článek 15

Vláda Malty oznamuje, že veškeré žádosti o pomoc by jí měly být zasílány adresované nejvyššímu státnímu zástupci.

Článek 16

Vláda Malty prohlašuje, že žádosti a příložené dokumenty by jí měly být zasílány opatřené překladem do angličtiny.

Článek 24

V souladu s článkem 24 považuje vláda Malty pro účely této Úmluvy následující za „justiční orgány“:

- nižší soudy, Soud pro mladistvé, Trestní soud a Odvolací trestní soud,
- nejvyššího státního zástupce, náměstka nejvyššího státního zástupce, zástupce nejvyššího státního zástupce, vrchního právní zástupce Republiky,
- smírčí soudce.

MOLDÁVIE

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 4. února 1998 - or. fr. a moldavsky

Výhrady

Článek 2

Podle článku 2 Úmluvy Moldavská republika prohlašuje, že odmítne pomoc, pokud:

- spáchaný čin není považován za trestný čin podle zákonodárství Moldavské republiky;

- pachatel nemůže být volán k odpovědnosti z důvodu amnestie;

- trestní odpovědnost je vyloučena promlčením;

- po spáchání trestného činu pachatel upadl do stavu trvající duševní poruchy vylučující trestní odpovědnost;

- existuje trvající trestní řízení ohledně téže osoby pro týž trestný čin;

- existuje vykonatelný trest či soudní rozhodnutí, které uzavírá případ, ohledně téže osoby a pro týž trestný čin.

Článek 13

Moldavská republika si vyhrazuje právo neprovést dožádání o pomoc uvedenou v článku 13, odstavci 2 Úmluvy.

Prohlášení

Článek 5

Podle článku 5, odstavce 1 Úmluvy Moldavská republika prohlašuje, že si vyhrazuje právo provádět dožádání o prohlídku či zajištění věci v souladu a s přihlédnutím k podmínkám stanoveným v článku 5, odstavci 1, písmenech (a), (b) a (c) Úmluvy.

Článek 15

Podle článku 15, odstavce 6 Úmluvy Moldavská republika prohlašuje, že žádosti o pomoc musí být adresovány Ministerstvu spravedlnosti nebo Generální prokuratuře.

Článek 16

Podle článku 16, odstavce 2 Úmluvy Moldavská republika prohlašuje, že žádosti o pomoc a příložené dokumenty mají být vyhotoveny v moldavštině nebo v jednom z úředních jazyků Rady Evropy nebo opatřeny překladem do některého z těchto jazyků.

Článek 24

Podle článku 24 Úmluvy Moldavská republika prohlašuje, že pro účely Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních považuje soudy prvního stupně (judecatoriile), soudy (tribunalele), Odvolací soud (Curtea de Apel), Nejvyšší soud (Curtea Suprema de Justitie), Ministerstvo spravedlnosti (Ministerul Justitie), Generální prokuraturu (Procuratura Generala), orgány Generálního prokurátora Moldavské republiky (organele procuraturii Republicii Moldova) za justiční orgány pro Moldavskou republiku.

NĚMECKO

Prohlášení učiněná stálým zástupcem Spolkové republiky Německo při uložení ratifikační listiny dne 2. října 1976 - or. angl.

Článek 5

Prohlídka a zajištění věci je povolováno, pouze pokud byly splněny podmínky článku 5, odstavce 1. a a c Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních.

Článek 7

Žádost o doručení předvolání obviněné osobě, která je na území Spolkové republiky Německo, bude zásadně vyhověno, pouze pokud je obdržena německými orgány nejpozději jeden měsíc před datem, kdy se má obviněná osoba dostavit.

Článek 11

Předání svědka bude odmítnuto ve všech případech uvedených v článku 11, odstavci 1, alinee 2.

Článek 16

Není-li žádost o vzájemnou pomoc a přiložené dokumenty v německém jazyce, musí být opatřeny překlady žádosti a přiložených dokumentů do německého jazyka nebo do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy.

Článek 24

Justičními orgány pro účely této Úmluvy jsou:

- der Bundesminister der Justiz, Bonn-Bad-Godesberg (spolkový ministr spravedlnosti);
- der Bundesgerichtshof, Karlsruhe (Spolkový soud);
- der Generalbundesanwalt bei dem Bundesgerichtshof, Karlsruhe (hlavní spolkový státní návladní při Spolkovém soudu);
- das Justizministerium Baden-Württemberg, Stuttgart (Ministerstvo spravedlnosti Bádenska-Würtemberska);
- das Bayerische Staatsministerium der Justiz (Bavorské státní ministerstvo spravedlnosti, Mnichov);
- der Senator für Justiz, Berlin (senátor pro spravedlnost);
- der Senator für Rechtspflege und Strafvollzug, Bremen (senátor pro justiční a trestní věci);
- die Justizbehörde der Freien und Hansestadt Hamburg, Hamburg (Justiční orgán svobodného a hanzovního města Hamburku);
- der Hessische Minister of Justiz, Wiesbaden (hessenský ministr spravedlnosti);
- der Niedersächsische Minister der Justiz, Hannover (ministr spravedlnosti Dolního Saska);
- der Justizminister des Landes Nordrhein-Westfalen, Düsseldorf (ministr spravedlnosti spolkové země Severní Porýní-Vestfálsko);
- das Ministerium der Justiz des Landes Rheinland-Phalz, Mainz (Ministerstvo spravedlnosti spolkové země Porýní-Falc);
- der Minister für Rechtspflege des Saarlandes, Saarbrücken (ministr justičních věcí Sárska);
- der Justizminister des Landes Schleswig-Holstein, Kiel (ministr spravedlnosti spolkové země Šlesvicko-Holštýnsko);
- das Bayerische Oberste Landesgericht, München (Bavorský nejvyšší soud);
- die Oberlandesgerichte (vyšší zemské soudy);
- die Landgerichte (zemské soudy);
- die Amtsgerichte (místní soudy);
- die Staatsanwaltschaft bei dem Bayerischen Obersten Landesgericht, München (státní zastupitelství při bavorském Nejvyšším soudu);
- die Staatsanwaltschaften bei den Oberlandesgerichten (státní zastupitelství při vyšších zemských soudech);
- die Staatsanwaltschaften bei den Landgerichten (státní zastupitelství při zemských soudech);
- die Zentrale Stelle des Landesjustizverwaltungen zur Aufklärung nationalsozialistischer Verbrechen, Ludwigsburg (Centrální úřad zemské justiční správy pro vyšetřování národně socialistických zločinů).

Článek 25

Evropská úmluva o vzájemné pomoci ve věcech trestních z 20. dubna 1959 se bude rovněž týkat spolkové země Berlín s platností od data, kdy vstoupí v platnost pro Spolkovou republiku Německo.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Německa ze dne 2. prosince 1993, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 3. prosince 1993 - or. angl.

Článek 24

Prohlášení k článku 24 je tímto doplněno v tom smyslu, že justičními orgány pro účely Úmluvy jsou také:

- das Ministerium der Justiz des Landes Brandenburg, Potsdam (Ministerstvo spravedlnosti spolkové země Brani-borsko);
- der Minister für Justiz, Bundes- und Europaangelegenheiten des Landes Mecklenburg-Vorpommern, Schwerin (ministr spravedlnosti, spolkových a evropských věcí země Meklenbursko-Přední Pomořansko);
- das Sächsische Staatsministerium der Justiz, Dresden (Saské státní ministerstvo spravedlnosti);
- das Ministerium der Justiz des Landes Sachsen-Anhalt, Magdeburg (Ministerstvo spravedlnosti spolkové země Sasko-Anhaltsko);
- das Thüringer Ministerium für Justiz, Bundes- und Europaangelegenheiten, Erfurt (Ministerstvo spravedlnosti, spolkových a evropských věcí Duryňska).

NIZOZEMÍ

Prohlášení učiněné při popisu dne 21. ledna 1965 - or. fr.

Článek 25

S přihlédnutím k existující rovnosti ve veřejném právu mezi Nizozemím, Surinamem a Nizozemskými Antilami nemá pojem „metropolitní území“ použitý v odstavci 1 článku 25 této Úmluvy již svůj původní význam ve vztahu k Nizozemskému království, a proto bude, pokud jde o Království, znamenat „evropské území“. Pokud jde o odstavec 4 článku 25 této Úmluvy, je třeba poznamenat, že vláda Nizozemského království od 1. října 1962 již není odpovědná za mezinárodní vztahy Západní Guineje.

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 14. února 1969 - or. fr.

Výhrady

Článek 2

Nizozemská vláda si vyhrazuje právo nevyhovět žádosti o pomoc:

- a. jsou-li dobré důvody věřit, že se týká vyšetřování zahájeného s úmyslem trestně stíhat, potrestat či jinak nakládat s obviněnou osobou pro její náboženské či politické přesvědčení, její národnost, její rasu nebo skupinu obyvatelstva, k níž tato osoba patří;
- b. pokud se týká stíhání nebo řízení neslučitelného se zásadou non bis in idem;
- c. pokud se týká šetření ve věcech, pro které je obviněná osoba v Nizozemí stíhána.

Článek 11

Nizozemská vláda nebude povolovat dočasný průvoz podle článku 11, ledaže předmětná osoba vykonává trest na jejím území a nebrání tomu žádné zvláštní okolnosti.

Článek 22

Nizozemská vláda nebude oznamovat následná opatření uvedená v článku 22 kromě případů, kdy to umožňuje organizace jejich trestních rejstříků.

Článek 26

Z důvodu zvláštních ujednání mezi zeměmi Beneluxu nepřijímá nizozemská vláda článek 26, odstavce 1 a 3, pokud jde o její vztahy s Belgickým královstvím a Lucemburským velkovévodstvím.

Nizozemská vláda si vyhrazuje právo odchýlit se od těchto ustanovení, pokud jde o její vztahy s ostatními členskými státy Evropského společenství.

Prohlášení

Článek 25

Nizozemské království přijímá uvedenou Úmluvu pro Království v Evropě.

Prohlášení obsažená v dopise stálého zástupce Nizozemí ze dne 13. února 1969, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 14. února 1969 - or. fr.

Článek 5

Nizozemská vláda prohlašuje, že dožádání o prohlídku či zajištění v Nizozemí nebudou prováděna, leda pro extradiční trestné činy ve smyslu Evropské úmluvy o vydávání a za podmínky, že provedení povolil nizozemský soud v souladu s jeho místním právem.

Článek 24

Nizozemská vláda prohlašuje, že justičními orgány se pro účely Úmluvy, pokud jde o Nizozemí, rozumí členové justice odpovědní za uplatňování práva, vyšetřující soudci a členové Prokuratury.

Článek 25

Pokud nizozemská vláda učiní prohlášení rozšiřující používání Úmluvy na Surinam a/nebo Nizozemské Antily, může taková prohlášení omezit podmínkami vztahujícími se k místním potřebám, a zejména může prohlásit, že Úmluva může být vypovězena zvláště pro tyto země.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Nizozemí ze dne 20. února 1986, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 21. února 1986 - or. angl.

Článek 25

K dopisu stálého zástupce Nizozemí č. 1799 z 24. prosince 1985 mám tu čest Vás ve Vašem postavení deponitářů smluv uvedených v příloze upozornit na následující.

Smlouvy uvedené v příloze, kterých je Nizozemské království smluvní stranou (pro Království v Evropě), se od 1. ledna 1986 vztahují rovněž na Arubu.

Seznam úmluv

...
30 Evropská úmluva o právní pomoci ve věcech trestních (1959)

...
Vzhledem k tomu, že změny¹⁹⁾ provedené k 1. lednu 1986 se týkají pouze posunu ve vnitřních ústavních vztazích v rámci Nizozemského království, a vzhledem k tomu, že Království jako takové zůstane subjektem podle mezinárodního práva, se kterým jsou uzavírány smlouvy, uvedené změny nebudou mít žádné důsledky v mezinárodním právu, pokud jde o smlouvy uzavřené Královstvím, které se již vztahují na Nizozemské Antily včetně Aruby. Tyto smlouvy zůstanou v platnosti pro Arubu i v jejím novém postavení jako země v rámci Království. Proto se budou tyto

smlouvy od 1. ledna 1986, pokud jde o Nizozemské království, vztahovat na Nizozemské Antily (bez Aruby) a Arubu.

V důsledku toho se smlouvy uvedené v příloze, kterých je Nizozemské království smluvní stranou a které se vztahují na Nizozemské Antily, budou od 1. ledna 1986, pokud jde o Nizozemské království, vztahovat na Nizozemské Antily a Arubu.

Prohlášení obsažená ve verbální nótě stálého zástupce Nizozemí ze dne 21. července 1993, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě téhož dne - or. angl.

Článek 16

Vláda Nizozemského království s přihlédnutím k článku 16 prohlašuje, že Nizozemské království bude vyžadovat, aby žádosti o právní pomoc týkající se Nizozemských Antil a Aruby byly opatřeny překladem do angličtiny.

Článek 25

Stálá mise Nizozemského království prohlašuje, že vláda Nizozemského království v souladu s článkem 25, odstavcem 4 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních z 20. dubna 1959 rozšiřuje používání Úmluvy na Nizozemské Antily a že prohlášení a výhrady učiněné Nizozemským královstvím se budou vztahovat rovněž na Nizozemské Antily.

Vláda Nizozemského království v souladu s prohlášením nizozemské vlády týkajícím se článku 25, odstavce 4 prohlašuje, že Úmluva může být vypovězena zvláště pro Nizozemské Antily a Arubu.

NORSKO

Výhrady a prohlášení učiněné při podpisu dne 21. dubna 1961 a potvrzené při uložení ratifikační listiny dne 14. března 1962 - or. angl.

Výhrady

Článek 2

Pomoc může být odmítnuta:

a. pokud je obviněná osoba stíhána veřejným žalobcem v Norsku či justičními orgány třetího státu pro trestný čin nebo činy, které jsou příčinou řízení v dožadujícím státě; nebo

b. pokud byla obviněná osoba odsouzena nebo osvobozena konečným rozsudkem norského soudu či justičních orgánů třetího státu pro trestný čin nebo činy, které jsou příčinou řízení v dožadujícím státě, nebo pokud veřejný žalobce v Norsku či justiční orgány třetího státu rozhodly nezahajovat nebo zastavit řízení pro řečený trestný čin nebo činy.

Článek 3²⁰⁾

Žádost o výslech svědků pod přísahou může být odmítnuta, pokud bude příslušný norský toho názoru, že přísaha by neměla být vyžadována.

Článek 7

Žádost o doručení listin atd. jinak než neformálním pře-

¹⁹⁾ Poznámka Sekretariátu: *Ostrov Aruba, který je v současnosti stále součástí Nizozemských Antil, obdrží vnitřní autonomii jako země v rámci Nizozemského království od 1. ledna 1986. V důsledku toho se Království nebude nadále sestávat ze dvou zemí, to jest z Nizozemí (Království v Evropě) a z Nizozemských Antil (ležících v Karibské oblasti), ale bude se sestávat ze tří zemí, tedy ze dvou řečených zemí a ze země Aruba.*

²⁰⁾ *Výhrada byla odvolána verbální nótou stálé mise ze dne 20. května 1994, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 24. května 1994 - or. angl.*

dáním dokumentu předmětné osobě může být vždy odmítnuta.

Článek 11

Činí se výhrada k ustanovení v jeho úplnosti.

Článek 12

Povinnost předávat výpisy a informace z trestních rejstříků se vztahuje výlučně na trestní rejstříky osob, které jsou stíhány za trestný čin.

Článek 13

Činí se výhrada k ustanovení v jeho úplnosti.

Prohlášení

Článek 5

Žádost o prohlídku či zajištění může být odmítnuta, pokud nejsou splněny podmínky stanovené v článku 5, odstavci 1. a, b a c.

Článek 7

Předvolání, které má být doručeno osobě obviněné z trestného činu, která se zdržuje v Norsku, musí být zasláno příslušnému norskému orgánu nejméně 30 dní před datem, kdy se má dostavit k soudu.

Článek 16

Žádosti a příložené dokumenty, které nejsou sepsány v norštině, dánštině, angličtině či švédštině, musí být opatřeny překladem do norštiny. Pokud tomu tak nebude, vyhrazuje se právo pořídit takový překlad na náklady dožadujícího státu.

Článek 24

Pro účely této Úmluvy se pojem „justiční orgány“ v Norsku vztahuje na soudy a prokuraturu včetně policejních náčelníků.

Článek 26

Protokol z 26. června 1957 mezi Norskem, Dánskem a Švédskem o vzájemné právní pomoci zůstává v platnosti.

Změna prohlášení obsaženého v dopise Ministerstva zahraničních věcí Norska ze dne 4. září 2002, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 30. září 2002 - or. angl.

Článek 26²¹⁾

Vláda Norska nahrazuje prohlášení k článku 26, odst. 4 Úmluvy následujícím textem: „Bude se aplikovat Dohoda o vzájemné pomoci uzavřená mezi Norskem, Dánskem, Islandem, Finskem, a Švédskem dne 26. dubna 1974.“

POLSKO

Prohlášení obsažená v dopise ministra zahraničních věcí Polska, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 19. března 1996 - or. angl. a polsky

Článek 5

Polská republika si vyhrazuje právo činit provedení dožádání o prohlídku či zabavení věci závislým na podmínkách uvedených v článku 5, odstavci 1 (a) (b) (c) Úmluvy.

Článek 7

Zaslání předvolání může být odmítnuto, pokud před da-

tem, kdy se má osoba dostavit, zbývá méně než 30 dnů.

Článek 13

Zasílány budou pouze informace dostupné v Ústředním rejstříku odsouzených.

Článek 15

Jsou-li dožádání adresována přímo justičním orgánům, kopie těchto dožádání se zasílá Ministerstvu spravedlnosti.

Článek 16

Zasílané žádosti a jiné dokumenty musí být opatřeny překladem do jazyka polského nebo do některého úředního jazyka Rady Evropy; překlad dokumentů, které se mají zasílat není nutný, pokud má zaslání formu prostého doručení. V ostatních případech musí být přeloženy do polského jazyka, pokud adresát je polským občanem nebo má v Polsku trvalé bydliště.

Článek 24

Pro účely Úmluvy se za justiční orgány považují též prokuratury.

PORTUGALSKO

Prohlášení obsažená v dopise stálého zástupce Portugalska ze dne 19. prosince 1996, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 2. ledna 1997 - or. fr.

Mám tu čest Vás informovat o následujícím, týkajícím se předmětné Úmluvy:

1. Dne 14. července 1994 Úřední věstník Portugalské republiky vyhlásil usnesení Sněmovny č. 39 a dekret prezidenta republiky č. 56 schvalující a nařizující ratifikaci řečené Úmluvy; viz. jejich příložená kopie.

2. Dne 27. září 1994 byla uložena v generálním sekretariátě Rady Evropy ratifikační listina, jejíž kopii Vám rovněž zasílám, Úmluva vstoupila v platnost, pokud jde o Portugalsko, dne 26. prosince 1994.

3. Jak můžete vidět, dekret prezidenta republiky a usnesení Sněmovny, jak byly vyhlášeny, stanoví výhrady a prohlášení, pokud jde o článek 5, odstavec 1 a. a c., článek 7, odstavec 3 a článek 24 Úmluvy. Avšak, zajisté přehlédnutím, ratifikační listina tyto výhrady a prohlášení opomíjí, což vysvětluje, proč o nich nebylo učiněno oznámení smluvním stranám Úmluvy a proč se, samozřejmě, v „Seznamu podpisů a ratifikací“ neobjevují příslušné poznámky.

S ohledem na výše uvedené by byly portugalské orgány rády, aby smluvním stranám Úmluvy byly oznámeny řečené výhrady a prohlášení, jakmile to bude možné. To by znamenalo, že budoucí žádosti o justiční pomoc a spolupráci adresované příslušným portugalským justičním orgánům budou brát tyto výhrady a prohlášení v úvahu.

Prohlášení obsažená v dopise stálého zástupce Portugalska ze dne 3. dubna 1997, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 4. dubna 1997 - or. fr.

Článek 5

Portugalsko prohlašuje, že bude provádět dožádání o prohlídku či zajištění, pouze pokud budou splněny pod-

²¹⁾ Poznámka sekretariátu:

Původní prohlášení učiněné při podpisu Úmluvy dne 21. dubna 1961 a potvrzené při uložení ratifikační listiny dne 14. března 1962 je následující: Protokol z 26. června 1957 mezi Norskem, Dánskem a Švédskem o vzájemné právní pomoci zůstává v platnosti.

mínky stanovené v písmenech a) a c) článku 5.

Článek 7

Podle článku 7, odstavce 3 Portugalsko prohlašuje, že předvolání obviněné osobě, která je na jeho území, musí být zasláno jeho orgánům nejméně 50 dnů před datem, kdy se má dostavit.

Článek 16

Portugalsko prohlašuje, že žádosti a přiložené dokumenty mu adresované musí být opatřeny překladem do portugalského nebo francouzštiny.

Článek 24

Za podmínek článku 24 Portugalsko prohlašuje, že pro účely Úmluvy musí být prokurátor považován za justiční orgán.

RAKOUSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 2. října 1968 - or. angl.

Výhrady

Článek 1

Rakousko bude poskytovat pomoc pouze v řízeních týkajících se trestných činů, které jsou zároveň trestné podle rakouského práva a jejichž trestání v době žádosti o pomoc spadá do pravomoci justičních orgánů.

Článek 4²²⁾

Přítomnost osob, které mají zájem na trestním řízení jakožto strany takového řízení, při výslechu svědků, znalců či obviněných nebude povolena.

Článek 11

V případech uvedených v článku 11, odstavci 1.a, b a c předání osoby zbavené osobní svobody jako svědka nebo pro účely konfrontace nebude povoleno.

Prohlášení

Článek 2

Mezi „jiné základní zájmy státu“ Rakousko zahrnuje zachování tajemství stanovené rakouským zákonodárstvím.

Článek 5

Rakousko bude činit provedení dožádání o prohlídku či zajištění věci závislým na podmínce stanovené v písmeni c.

Článek 7

Rakousko nedoručí předvolání obviněné osobě, která je na rakouském území, pokud předvolání nebude zasláno příslušnému rakouskému justičnímu orgánu nejméně 30 dní před datem, kdy se má dostavit.

Článek 16 a 21

Podle ustanovení odstavce 3 článku 16 musí být žádosti a přiložené dokumenty, které nejsou vyhotoveny v německém, francouzském či anglickém jazyce, opatřeny překladem do jednoho z těchto jazyků. Překlad informací uvedených v odstavci 1 článku 21 se nevyžaduje.

Článek 24

Pro účely Úmluvy bude Rakousko považovat za justiční orgány trestní soudy, státní zastupitelství a Spolkové minis-

terstvo spravedlnosti.

Výhrada a prohlášení učiněné ministrem zahraničních věcí, které byly zaregistrovány generálním sekretariátem dne 2. května 1983 - or. angl.

Výhrada

Článek 2

Rakousko nebude poskytovat pomoc v případech trestných činů uvedených pod a).

Prohlášení

Článek 2

V případech, kdy Hlava I Dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních není použitelná, bude Rakouská republika aplikovat článek 2, písmeno (a) Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních v souladu s příslušným národním zákonodárstvím (spolkový zákon ze 4. prosince 1979 o vydávání a vzájemné pomoci ve věcech trestních, Spolkový úřední věstník č. 529/1979). V souladu s § 51, odstavcem 1 tohoto zákona je vyloučeno poskytnutí pomoci ve všech případech, kdy by vydání bylo nepřipustné podle § 14 a 15 zákona. Tato ustanovení znějí takto:

§ 14. Vydání je nepřipustné

1. pro politické trestné činy,
2. pro jiné trestné činy založené na politické motivaci či cílech kromě případů, kdy s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu, zejména způsobu spáchání trestného činu, použitým prostředkům nebo prostředkům, jimiž bylo vyhrožováno, nebo závažnosti způsobených nebo zamýšlených následků, převažuje kriminální charakter činu nad jeho charakterem politickým.

§ 15. Vydání je nepřipustné pro trestné činy, které podle rakouských zákonů vylučně:

1. jsou vojenské povahy nebo
2. spočívají v porušení předpisů o daních, monopolech, clech či devizách nebo předpisů o kvótách zboží nebo o zahraničním obchodě.

Námítka obsažená ve verbální nótě stálé mise Rakouska ze dne 20. listopadu 2002, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 21. listopadu 2002 - or. angl.

Článek 25

Rakousko vznáší námitku vůči rozšíření ratifikace Úmluvy Spojeným královstvím na Bailiwick of Guernsey. Rakousko je nuceno tuto námitku učinit, neboť ve lhůtě 90 dnů, stanovené dopisem č. JJ5317C, Tr./30-72 ze dne 21. října 2002, není schopno získat souhlas parlamentu, který je v tomto případě nutný. O jakýchkoliv nových skutečnostech v této věci bude Rada Evropy neprodleně informována.

Odvolání námítky obsažené ve verbální nótě stálého zástupce Rakouska ze dne 1. prosince 2003, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 3. prosince 2003 - or. angl./něm.

Článek 25

Rakouská republika souhlasí s rozšířením ratifikace Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních

²²⁾ Výhrada byla odvolána dopisem stálého zástupce Rakouska ze dne 13. srpna 1976, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 13. srpna 1976.

Spojeným královstvím na Bailiwick of Guernsey.

Nóta Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku a tato nota představují ujednání ve smyslu článku 25 odstavce 5 Úmluvy, které vstoupí v platnost prvního dne druhého měsíce po přijetí této note Generálním direktorátem I (Právní věci).

Touto notou je námitka vznesená notou stálého zastoupení Rakouska č. 8.2.29/6□2002 ze dne 20. listopadu 2002 odvolána.

RUMUNSKO

Prohlášení obsažená v ratifikační listině uložené dne 17. března 1999 - or. fr.

Článek 5

Dožádání o prohlídku či zajištění věci budou činěna závažnými na následujících podmínkách:

že trestný čin, který je příčinou dožádání, je podle rumunského práva extradičním trestným činem,

že provedení dožádání je slučitelné s rumunským právem.

Článek 7

Doručení předvolání obviněné osobě, která je na rumunském území, bude oznámeno příslušnému rumunskému orgánu nejméně 40 dnů před datem, kdy se má dostavit.

Článek 15

Žádosti o vzájemnou pomoc v průběhu vyšetřování a stíhání se budou zasílat Prokuratuře a Nejvyššímu soudu Rumunska.

Žádosti o vzájemnou pomoc v průběhu řízení se budou zasílat Ministerstvu spravedlnosti.

Žádosti o vzájemnou pomoc, které jsou uvedeny v článku 15, odstavci 3, se budou zasílat Ministerstvu vnitra.

V naléhavém případě může být dožádání zasláno přímo justičním orgánům či orgánům veřejné žaloby ve výše uvedených případech s tím, že kopie se zasílá podle případu Ministerstvu spravedlnosti nebo Prokuratuře při Nejvyšším soudu Rumunska.

Článek 16

Žádosti o vzájemnou pomoc a přiložené dokumenty zasílané rumunským justičním orgánům v souladu s touto Úmluvou budou opatřeny překladem do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy.

Článek 20

Výdaje vztahující se k provedení žádostí o vzájemnou pomoc budou kryty dožadujícími justičními orgány.

Dopis stálého zástupce Rumunska zní následovně:

„S odkazem na ratifikaci Evropské úmluvy o vzájemnou pomocí ve věcech trestních (ETS 30) a jejího Dodatkového protokolu (ETS 99) Rumunskem, které mají vstoupit v platnost dne 15. června 1999, mám to potěšení provést následující objasnění:

Rumunská vláda bude používat ustanovení Úmluvy ETS 30 bez jakékoli výhrady.

Nedokonalejší návrh článku 4 zákona č. 236/1998, o ratifikaci Úmluvy ETS 30 činil dojem, jakoby mé orgány v souladu s článkem 23 činily výhradu k článku 20 této Úmluvy.

Tento výklad byl sdílen též sekretariátem Rady Evropy, který následně notifikoval dne 1. dubna 1999 uložení ratifikační listiny mým státem všem smluvním stranám, jakož i výhradu týkající se nákladů vztahujících se k žádosti o vzájemnou pomoc.

„Výhrada“, o níž jde, jak byla oznámena smluvními stranám, je ve skutečnosti pravidlem vnitrostátního práva přijatým Parlamentem (čl. 4 zákona č. 236/1998), aby konkretizovalo způsoby sdílení výdajů vztahujících se k používání (bez výhrad) Úmluvy ETS 30 mezi různými příslušnými rumunskými institucemi na vnitrostátní úrovni. Naneštěstí by návrh textu mohl vést k výkladům, které jsou v rozporu s úmyslem zákonodárce.

K vyjasnění těchto otázek má vláda dne 10. června 1999 přijala nouzové nařízení o změně článku 4 zákona č. 236/1998.

Tento dokument, jehož kopie je přiložena v rumunštině a ve francouzštině, předvídá používání článku 20 Úmluvy ETS 30 z hlediska sdílení nákladů mezi příslušnými rumunskými orgány, tj. Ministerstvem spravedlnosti, Prokuraturou a Ministerstvem vnitra, v souladu s jejich konkrétními pravomocemi.“

Příloha:

VLÁDA RUMUNSKA NOUZOVÉ NAŘÍZENÍ

o změně článku 4 zákona č. 239/1998 o ratifikaci Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních (ETS č. 30) přijaté ve Štrasburku dne 20. dubna 1959 a Dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních (ETS č. 99) přijatého ve Štrasburku dne 17. března 1978.

V souladu s článkem 114, odstavce 4 Ústavy Rumunska, vláda Rumunska vydává následující nouzové nařízení:

Jediný článek: Článek 4 zákona č. 236/1998 o ratifikaci Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních sjednané ve Štrasburku dne 20. dubna 1959 a Dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních sjednaného ve Štrasburku dne 17. března 1978 vyhlášených v Úředním věstníku Rumunska, první část, č. 492 z 21. prosince 1998, je změněn a bude mít následující znění:

„Článek 4: Při používání ustanovení článku 20 Úmluvy náklady vzniklé při provádění žádostí o vzájemnou pomoc, pokud je Rumunsko stranou dožádanou, jakož i náklady, které mají být zaplacené Rumunskem, pokud je Rumunskou stranou dožadující, budou neseny podle okolností případu Ministerstvem spravedlnosti, Prokuraturou či Ministerstvem vnitra.“

Článek 24

Pro účely Úmluvy jsou za rumunské justiční orgány považovány justiční orgány, orgány veřejné žaloby při nich, Ministerstvo spravedlnosti a Prokuratura při Nejvyšším soudu a pro žádosti o právní pomoc, které jsou uvedeny v článku 15, odstavci 3, Ministerstvo vnitra.

RUSKO

Výhrady a prohlášení obsažená v ratifikační listině uložené dne 10. prosince 1999 - or. angl. a rusky

Výhrady

Článek 2

V souladu s článkem 23, odstavcem 1 Úmluvy Ruská federace prohlašuje, že kromě důvodů stanovených v článku 2 Úmluvy může být pomoc odmítnuta v některém z následujících případů:

a. pokud osoba, která je podezřelá či obviněná z trestného činu v dožadujícím státě, je v Ruské federaci či ve třetím státě v souvislosti s tímto trestným činem postavena před soud nebo byla odsouzena či osvobozena nebo bylo ohledně ní v Ruské federaci či ve třetím státě soudem rozhodnuto ve věci nezahajovat či zastavit řízení, ohledně kterého byla žádost o pomoc učiněna;

b. pokud jsou trestní řízení nebo výkon trestu vzhledem k uplynutí promlčecí lhůty v souladu s právem Ruské federace nemožné.

Článek 3

V souladu s článkem 3 Úmluvy si Ruská federace vyhrazuje právo odmítnout provést dožádání o zajištění důkazu, pokud osoby, o které jde, použily své právo neposkytnout důkaz v předmětném případě přiznané jim právem Ruské federace.

Článek 11

V souladu s článkem 11 Úmluvy Ruská federace prohlašuje, že ve své žádosti o dočasné předání osoby ve vazbě k výslechu jako svědka nebo pro účely konfrontace by příslušné orgány dožadujícího státu měly poskytnout následující informace:

- a. plné jméno osoby a místo jejího narození, pokud možno;
- b. popis trestného činu, dobu a místo jeho spáchání;
- c. okolnosti, které mají být objasněny v průběhu vyšetřování či konfrontace;
- d. dobu, po kterou je požadována přítomnost této osoby v dožadujícím státě.

V souladu s článkem 11, odstavcem 2 Úmluvy Ruská federace prohlašuje, že žádost o průvoz osoby ve vazbě se adresuje Generální prokuratuře Ruské federace.

Článek 15

V souladu s článkem 15, odstavcem 6 Úmluvy Ruská federace prohlašuje, že při poskytování pomoci podle článků 3, 4 a 5 Úmluvy příslušné orgány smluvních stran komunikují s:

- Nejvyšším soudem Ruské federace - ve věcech soudní činnosti Nejvyššího soudu Ruské federace, a Ministerstvem spravedlnosti Ruské federace - ve věcech týkajících se činnosti ostatních soudů;

- Ministerstvem vnitra Ruské federace - pokud jde o dožádání, která nevyžadují schválení soudcem či státním zástupcem a týkají se provádění šetření a předběžného vyšetřování ve věcech v působnosti útvarů Ministerstva vnitra Ruské federace;

- Federální bezpečnostní službou Ruské federace - pokud jde o dožádání, která nevyžadují schválení soudcem či státním zástupcem a týkají se provádění šetření a předběžného vyšetřování ve věcech v působnosti útvarů Federální bezpečnostní služby;

- Federální finanční policií Ruské federace - pokud jde o dožádání, která nevyžadují schválení soudcem či státním zástupcem a týkají se provádění šetření a předběžného vyšetřování ve věcech v působnosti útvarů Federální finanční policie;

- Generální prokuraturou Ruské federace - ve všech ostatních případech šetření a předběžného vyšetřování.

V naléhavých případech mohou být žádosti zasílány přímo justičními orgány dožadujícího státu justičním orgánům Ruské federace ve smyslu výhrady k článku 24 Úmluvy. Kopie dožádání se současně zasílají patřičně příslušnému centrálnímu orgánu.

Žádosti upravené článkem 13, odstavcem 2 Úmluvy se adresují Ministerstvu spravedlnosti Ruské federace nebo Generální prokuratuře Ruské federace.

Pokud o to požádá orgán, který vydal dožádání o právní pomoc, Nejvyšší soud Ruské federace a Generální prokuratura Ruské federace zváží možnost použití procesního práva dožadujícího cizího státu při provádění dožádání, pokud je to slučitelné s právem Ruské federace.

Článek 22

Ruská federace prohlašuje, že v souladu s článkem 22 Úmluvy Ruská federace informuje ostatní smluvní strany o opatřeních následujících po odsouzení jejich občanů na základě vzájemnosti a pouze, pokud jde o informace uznávané jako úřední v souladu s právem Ruské federace.

Prohlášení

Článek 2

Ruská federace vychází ze skutečnosti, že ustanovení článku 2 Úmluvy by se měla používat tak, aby byla zajištěna nevyhnutelná odpovědnost za trestné činy, na které se Úmluva vztahuje.

Ruská federace vychází ze skutečnosti, že právo Ruské federace neupravuje pojem „politických trestných činů“. Ve všech případech při rozhodování, zda poskytnout pomoc, Ruská federace nebude za „politické trestné činy“ nebo za „trestné činy spojené s politickými trestnými činy“ považovat následující činy:

a. zločiny proti lidskosti uvedené v člancích II a III Úmluvy o zabránění a trestání zločinu genocidia (1948), v člancích II a III Mezinárodní úmluvy o potlačování a trestání zločinu apartheidu (1973) a v člancích 1 a 4 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestání (1948);

b. uvedené v článku 50 Ženevské úmluvy o zlepšení osudu zraněných a nemocných příslušníků ozbrojených sil v poli (1949), článku 51 Ženevské úmluvy o zlepšení osudu zraněných, nemocných a trusečníků ozbrojených sil na moři (1949), článku 130 Ženevské úmluvy o zacházení s válečnými zajatci (1949), článku 147 Ženevské úmluvy o ochraně civilních osob za války, článku 85 Dodatkového protokolu I k Ženevským úmluvám z 12. srpna 1949, který se týká ochrany obětí mezinárodních ozbrojených konfliktů (1977), článků 1 a 4 Dodatkového protokolu II k Ženevským úmluvám z 12. srpna 1949, který se týká ochrany obětí ozbrojených konfliktů nemajících mezinárodní charakter (1977);

c. trestné činy uvedené v Úmluvě o potlačení protiprávního zmocnění se letadel (1970), Úmluvě o potlačování protiprávních činů ohrožujících bezpečnost civilního letectví (1971), Protokolu o potlačování protiprávních násilných činů na letištích, která slouží mezinárodnímu civilnímu letectví (1988), který doplňuje výše uvedenou Úmluvu z roku 1971;

d. trestné činy uvedené v Úmluvě o předcházení a trestání trestných činů proti osobám požívajícím mezinárodní ochrany včetně diplomatických pracovníků (1973);

e. trestné činy uvedené v Mezinárodní úmluvě proti bráni rukojmí (1979);

f. trestné činy uvedené v Úmluvě o fyzické ochraně jaderých materiálů (1980);

g. trestné činy uvedené v Úmluvě OSN proti nezákonnému obchodu s narkotiky a psychotropními látkami (1988);

h. jiné srovnatelné trestné činy uvedené v mnohostranných mezinárodních úmluvách, jichž je Ruská federace smluvní stranou.

Článek 5

V souladu s článkem 5 Úmluvy si Ruská federace vyhrazuje právo činit provedení dožádání o prohlídku či zajištění věci závislým pouze na podmínkách uvedených v písmenech „a“, „b“, „c“ odstavce 1 uvedeného článku Úmluvy.

Článek 7

V souladu s článkem 7 Úmluvy Ruská federace prohlašuje, že dožádání o doručení předvolání by mělo být zasláno nejméně 50 dnů před datem, kdy se má osoba dostavit.

Článek 16

Ruská federace prohlašuje, že žádosti o pomoc a příložené dokumenty zasílané Ruské federaci by v souladu s článkem 16, odstavcem 2 Úmluvy měly být opatřeny překladem do ruského jazyka.

Článek 24

Ruská federace prohlašuje, že pro účely Úmluvy uvedené v článku 24 Úmluvy, se soudy a orgány prokuratury považují za justiční orgány Ruské federace.

ŘECKO

Výhrady učiněné při podpisu dne 20. dubna 1959 - or. fr.

Článek 4

Řecká vláda formuluje výhradu, pokud jde o článek 4 Úmluvy, který je neslučitelný s článkem 97 řeckého trestního řádu.

Článek 11

Řecká vláda formuluje výhradu, pokud jde o článek 11 Úmluvy, který je neslučitelný s článkem 459 řeckého trestního řádu.

SLOVENSKO

Prohlášení učiněné původně Českou a Slovenskou Federativní Republikou při uložení ratifikační listiny dne 15. dubna 1992 a potvrzené v dopise ministra zahraničních věcí Slovenské republiky ze dne 6. dubna 1994, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 28. dubna 1994 - or. angl.

Článek 5

Podle ustanovení článku 5.1.a a 5.1.c bude dožádání

o prohlídku či zajištění věci provedeno za podmínky, že trestný čin, k němuž se dožádání vztahuje, je trestný jak podle práva dožadující strany, tak práva **Slovenské republiky** a že provedení dožádání je v souladu s právem **Slovenské republiky**.

Článek 7

V souladu s Evropskou úmluvou o vzájemné pomoci ve věcech trestních doručování předvolání obviněnému, který se nachází na území **Slovenské republiky**, musí být zasláno příslušným orgánům **Slovenské republiky** nejméně 30 dnů před datem, kdy se má dostavit.

Článek 15

Ve smyslu článku 15, odstavce 6 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních dožádání týkající se trestní věci musí být adresovány **Generální prokuratuře Slovenské republiky** před tím, než je věc předložena soudu, a **Ministerstvu spravedlnosti Slovenské republiky** poté, co byla věc předložena soudu.

Článek 24

Justičními orgány odpovědnými za implementaci Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních jsou **Generální prokuratura Slovenské republiky** a **Ministerstvo spravedlnosti Slovenské republiky**.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Slovenska ze dne 3. května 2000, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 4. května 2000 - or. angl.

Články 11, 13, 15 a 21

Článek 15, odstavec 6

Dožádání uvedená v člancích 3, 4 a 5 se zasílají Ministerstvu spravedlnosti Slovenské republiky, pokud řízení v dožadujícím státě dospělo do stádia řízení před soudem. Ve všech ostatních případech se zasílají Generální prokuratuře Slovenské republiky.

Dožádání uvedená v článku 11 se zasílají Ministerstvu spravedlnosti Slovenské republiky.

Žádosti uvedené v článku 13, odstavce 1 a informace podle článku 21, odstavci 1 se zasílají Generální prokuratuře Slovenské republiky.

Článek 16

Slovenská republika vyzývá ostatní smluvní strany, aby předkládaly své žádosti a podpůrné doklady, které nejsou vyhotoveny buď ve slovenštině, nebo v jednom z úředních jazyků Rady Evropy, s překladem do jednoho těchto jazyků.

Článek 24

Pro účely této Úmluvy se následující považují za justiční

²³⁾ Nahrazuje prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 18. srpna 1982 – or. fr.

Text původního prohlášení: „Španělsko prohlašuje, že v naléhavém případě jsou dožádání zaslána justičními orgány dožadující strany přímo jeho justičním orgánům, kopie dožádání musí být zaslána též španělskému Ministerstvu spravedlnosti.“

²⁴⁾ Výhrada byla částečně odvolána dopisem Ministerstva zahraničních věcí Švédska ze dne 6. listopadu 2000, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 24. listopadu 2000 – or. angl.

Text původní výhrady: „Justiční pomoc může být odmítnuta:

a. pokud trestný čin, pro který je žádost činěna, není trestný podle švédského práva;

b. pokud je trestný čin ve Švédsku či ve třetím státě již předmětem vyšetřování;

c. pokud osoba, která byla obviněna v dožadujícím státě, je buď ve Švédsku, nebo ve třetím státě souzena či byla pravomocně odsouzena či osvobozena;

d. pokud příslušné orgány ve Švédsku či ve třetím státě rozhodly pro předmětný trestný čin vyšetřování či řízení zastavit či je nezahajovat;

e. pokud je trestní stíhání či výkon trestu podle švédského práva promlčen.“

²⁵⁾ Výhrady a prohlášení byly odvolány dopisem Ministerstva zahraničních věcí Švédska ze dne 6. listopadu 2000, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 24. listopadu 2000 – or. angl.

orgány ve Slovenské republice: Ministerstvo spravodlnosti Slovenskej republiky, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, všetky súdy a prokuratúry bez ohľadu na ich označenie.

SLOVINSKO

Prohlášení obsažená ve verbální nótě ze dne 17. července 2001, která byla předána stálým zástupcem Slovinska při uložení ratifikační listiny dne 19. července 2001 - or. angl.

Článek 5

V souladu s článkem 5 si Slovinská republika vyhrazuje právo činit provedení dožadání o prohlídku či zajištění věci závislým na následujících podmínkách:

- a. že trestný čin, který je důvodem dožadání, je trestným jak podle práva dožadující strany, tak podle práva Slovinské republiky;
- b. že provedení dožadání je slučitelné s právem Slovinské republiky.

Článek 16

V souladu s článkem 16, odstavcem 2 si Slovinská republika vyhrazuje právo vyžadovat, aby jí určené žádosti

a přiložené dokumenty byly opatřeny překladem do slovinštiny.

Článek 24

V souladu s článkem 24 bude Slovinská republika pro účely této Úmluvy za justiční orgány považovat soudy a státní zastupitelství.

SRBSKO A ČERNÁ HORA

Prohlášení obsažená v listině o přístupu, uložené dne 30. září 2002 - or. angl.

Článek 1

V souladu s článkem 1, odstavcem 1 Úmluvy bude Svazová republika Jugoslávie poskytovat právní pomoc pouze v řízeních o trestných činech, zakotvených v zákonech Svazové republiky Jugoslávie, jejichž trestání v době žádosti o pomoc spadá do pravomoci příslušných jugoslávských soudů.

Článek 7

V souladu s článkem 7, odstavcem 3 Úmluvy doručí Svazová republika Jugoslávie soudní předvolání vydané na jméno osoby, proti níž bylo zahájeno trestní řízení a která má trvalé bydliště na území Jugoslávie, pouze tehdy, bude-

²⁶⁾ Výhrada byla částečně odvolána dopisem Ministerstva zahraničních věcí Švédska ze dne 6. listopadu 2000, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 24. listopadu 2000 – or. angl.

Původní text výhrady: „Švédsko nebude oznamovat opatření následující po odsouzení. Ostatní švédská oznámení budou sdělována Ministerstvem zahraničních věcí, kterému musí být obdobně sdělována odpovídající oznámení.“

²⁷⁾ Prohlášení bylo částečně odvoláno dopisem Ministerstva zahraničních věcí Švédska ze dne 6. listopadu 2000, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 24. listopadu 2000 – or. angl.

Původní text prohlášení: „Žádosti a přiložené dokumenty, jako jsou ty uvedené v člancích 3 a 21, musí být opatřeny překladem do švédštiny, dánštiny či norštiny.“

²⁸⁾ Prohlášení bylo částečně odvoláno dopisem Ministerstva zahraničních věcí Švédska ze dne 6. listopadu 2000, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 24. listopadu 2000 – or. angl.

Původní text prohlášení: „Má se zato, že justiční orgány pro používání článků 3, 4 a 6 znamenají soudy a vyšetřující soudce a v ostatních případech soudy, vyšetřující soudce a veřejné žalobce při soudech.“

²⁹⁾ Prohlášení nahrazuje výhradu obsaženou v ratifikační listině uložené dne 1. února 1968 – or. fr.

Text původní výhrady: „Justiční pomoc upravená tímto článkem nemůže být ve Švédsku obdržena.“

Prohlášení bylo částečně odvoláno dopisem Ministerstva zahraničních věcí Švédska ze dne 6. listopadu 2000, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 24. listopadu 2000 – or. angl.

Původní text prohlášení: „Švédsko odvolává svou obecnou výhradu týkající se článku 5 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních a v následujícím rozsahu je připraveno poskytovat takovou pomoc, jak je uvedena v tomto článku.

Je-li někdo podezřelý nebo obviněný nebo odsouzený za trestný čin spáchaný ve státě, který je smluvní stranou, který je trestný podle trestního práva tohoto státu, je možné zabavit a předat tomuto cizímu státu jakoukoli věc, jakož i záznamy a dokumenty nacházející se ve Švédsku, jsou-li rozumné důvody se domnívat, že tato věc, záznamy či dokumenty mohou být důležité pro vyšetřování trestného činu nebo že o ně někdo mohl být připraven v důsledku tohoto trestného činu. Při pátrání po věci, ohledně níž bylo vyneseno rozhodnutí o zajištění, může být provedena domovní prohlídka.

K provedení dožadání vztahujících se k zajištění či domovním prohlídkám bude Švédsko vyžadovat:

1. aby trestný čin, který je důvodem dožadání, byl podle švédského práva extradičním trestným činem;

2. aby provedení dožadání bylo slučitelné se švédským právem.

V této souvislosti je třeba se zmínit o výhradách, které Švédsko učinilo, pokud jde o článek 2 Úmluvy.

Žádost o pomoc by měla uvádět jméno, občanství a místo trvalého pobytu předmětné osoby, hledanou věc, povahu trestného činu, čas a místo spáchaní trestného činu, jakož i zákonná ustanovení příslušná v dožadujícím státě. Text těchto ustanovení musí být také předložen.

Byl-li v dožadujícím státě vyneseno odsuzující rozsudek, kopie tohoto rozsudku se přikládá k žádosti. Jinak se uvedou údaje o okolnostech, které jsou uvedeny v odůvodnění podezření nebo obvinění a soukromé žaloby, byla-li upřednostněna.

Švédské orgány si v případě potřeby mohou od dožadujícího státu vyžádat dodatečné informace.“

³⁰⁾ Prohlášení nahrazuje výhradu obsaženou v ratifikační listině uložené dne 1. února 1968 – or. fr.

Text původní výhrady: „Pomoc uvedená v tomto článku nemůže být Švédskem poskytnuta.“

Prohlášení bylo částečně odvoláno dopisem Ministerstva zahraničních věcí Švédska ze dne 6. listopadu 2000, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 24. listopadu 2000 – or. fr.

Text původního prohlášení: „Švédsko odvolává svou obecnou výhradu k článku 11 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních. Jsou-li žádosti předkládány v souladu s článkem 11, bude Švédsko na základě výhrady učiněné k článku 2 vyžadovat, aby trestný čin, kterého se žádost týká, byl zločinem podle švédského práva. Ostatní výhrady, které Švédsko učinilo k článku 2, nebudou uplatňovány, pokud se žádosti předkládají podle článku 11. Vzhledem k výše uvedenému je Švédsko připraveno poskytovat pomoc uvedenou v článku 11 v následujícím rozsahu.

Poté, co cizí stát předloží žádost, může být osoba zbavená svobody ve Švédsku předána do dožadujícího státu k výslechu nebo konfrontaci v rámci předběžného vyšetřování či soudního řízení, pokud se výslech nebo konfrontace týkají věci jiných, než jsou trestné činy spáchané osobou zbavenou svobody. Takovou žádost posuzuje vláda.

Dále viz následující stranu poznámku pod čarou.

li předvolání doručeno příslušnému justičnímu orgánu 30 dní před stanoveným datem, kdy se má zmíněná osoba dostavit k soudu.

Článek 15

V souladu s článkem 15, odstavcem 6 Úmluvy a v souvislosti s prováděním článku 15, odstavce 2 Úmluvy, Svazová republika Jugoslávie žádá o zaslání kopii žádosti o právní pomoc Federálnímu ministerstvu spravedlnosti.

Článek 24

V souladu s článkem 24 Úmluvy Svazová republika Jugoslávie tímto prohlašuje, že za justiční orgány bude pro účely této Úmluvy považovat řádné soudy a veřejné (tj. státní) prokuratury.

ŠPANĚLSKO

Výhrada a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 18. srpna 1982 - or. fr.

Výhrada

Článek 22

Španělsko si vyhrazuje právo neinformovat ostatní strany o vymazaných záznamech v trestních rejstřících španělských občanů.

Prohlášení

Článek 5

Španělsko si vyhrazuje právo činit provedení dožádání o prohlídku či zajištění věci závislým na následujících podmínkách:

- a. že trestný čin, který je důvodem dožádání, je trestným podle španělského práva;
- b. že trestný čin, který je důvodem dožádání, je podle španělského práva extradičním trestným činem;
- c. že provedení dožádání je slučitelné se španělským právem.

Článek 7

Španělsko prohlašuje, že pro účely článku 7 (3) Úmluvy nemá být doba uvedená v tomto ustanovení kratší než 30 dnů.

Článek 16

Španělsko si vyhrazuje právo si vymínit, že žádosti a příložené dokumenty mu mají být zaslány opatřeně řádně ověřeným překladem do španělštiny.

Článek 24

Španělsko prohlašuje, že pro účely Úmluvy se následující považují za justiční orgány:

- a. řádní soudci a soudy;
- b. veřejní žalobci;
- c. vojenské justiční orgány.

Prohlášení²³⁾ obsažené v dopise stálého zástupce Španělska ze dne 5. června 1987 - or. fr.

Článek 15

S odkazem na ustanovení článku 15.6 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních mám tu čest Vás informovat, že španělským ústředním orgánem od nynějška bude: Secretario General Técnico - Ministerio de Justicia - San Bernardo 47 - 28015 MADRID Espagne.

ŠVÉDSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 1. února 1968 - or. fr.

Výhrady

Článek 2²⁴⁾

Žádost o pomoc může být odmítnuta, pokud byl ve Švédsku vydán rozsudek nebo rozhodnutí o nezahájení trestního stíhání.

Článek 10²⁵⁾

Toto ustanovení se nebude vztahovat na svědka či znalce předvolaného pouze osobou, o kterou jde.

Článek 13

Výpisy z či informace v trestních rejstřících budou dostupné, pouze pokud jde o jednotlivce, který byl obviněn či postaven před soud.

Uvedená pomoc nemůže být ve Švédsku poskytnuta.

Článek 15

Pokračování z předchozí strany.

Žádost o předání bude odmítnuta, pokud osoba zbavená svobody s předáním nesouhlasí. Žádost může být rovněž odmítnuta,

- 1. pokud by předání mohlo vést k prodloužení doby omezení svobody pachatele,*
- 2. pokud je přítomností osoby zbavené svobody zapotřebí pro trestní řízení probíhající ve Švédsku,*
- 3. pokud trestný čin uvedený v žádosti není trestným činem podle švédského práva, nebo pokud je tento trestný čin trestným činem politickým či vojenským nebo*
- 4. pokud existují jiné převažující důvody pro nepředání osoby zbavené svobody.*

Žádost má obsahovat údaje o

- 1. jménu osoby zbavené svobody a místě, kde je držena,*
- 2. trestném činu a místě a čase trestného činu,*
- 3. čeho se bude výslech nebo konfrontace týkat a*
- 4. jak dlouho bude třeba, aby osoba zbavená svobody byla přítomna v cizím státě.*

Ministr spravedlnosti může povolit převoz osoby zbavené svobody, která má být předána do jiného státu k výslechu nebo konfrontaci, přes Švédsko.

Pokud jde o způsob předkládání žádosti o předání či převoz osoby zbavené svobody, odkazujeme na švédské prohlášení podle článku 15, odstavce 6 Úmluvy.“

³¹⁾ *Výhrada byla upravena dopisem federálního radního Švýcarska ze dne 5. prosince 1996, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 13. prosince 1996 – or. fr.*

Text původní výhrady: „a. Švýcarsko si vyhrazuje právo odmítnout pomoc, pokud čin, který je důvodem žádosti, je ve Švýcarsku předmětem trestního řízení proti téže osobě nebo pokud byl ve Švýcarsku vynesen trestní rozsudek ve věci, pokud jde o tento čin a vinu obviněného. b. Švýcarsko si vyhrazuje právo v konkrétních případech poskytovat vzájemnou pomoc podle Úmluvy pouze za výslovné podmínky, že výsledky vyšetřování provedeného ve Švýcarsku a informace obsažené v zaslaných dokumentech či spisech budou použity výlučně pro účely vyšetřování a souzení trestných činů, ohledně kterých byla vzájemná pomoc poskytnuta.“

³²⁾ *Federal Office of Justice*

Protokol z 26. června 1957 týkající se justiční pomoci mezi Švédskem, Dánskem a Norskem zůstane v platnosti.

Článek 20

Uplatňuje se výhrada učiněná ve vztahu k článku 15, odstavci 7.

Článek 22²⁶⁾

Oznámení týkající se následných opatření budou činěna v rozsahu, který je možný v souladu se švédskými předpisy.

Prohlášení

Článek 7

Doručení předvolání osobě, která je ve Švédsku musí být zasláno švédským orgánům nejméně 30 dnů před datem, kdy se má dostavit.

Článek 15

Žádosti o pomoc zasílané do Švédska podle této Úmluvy musí být odeslány diplomatickou cestou. V naléhavých případech mohou být takové žádosti zasílány přímo Ředitelství právních věcí Královského ministerstva zahraničních věcí. Žádosti přicházející ze Švédska budou posílány diplomatickou cestou či švédskými konzuláty.

Článek 16

Žádná povinná oznámení či předvolání nebudou doručovány nepřeložené do švédštiny.

Žádost spolu s přílohami má být přeložena do švédštiny, dánštiny či norštiny, leda by orgán žádost vyřizující v konkrétním případě povolil něco jiného.²⁷⁾

Článek 21

Informace podávané jednou či druhou stranou musí být zaslány diplomatickou cestou.

Článek 24²⁸⁾

Pro účely Úmluvy Švédsko považuje za justiční orgány soudy a prokurátory.

Prohlášení²⁹⁾ obsažené v dopise ministra zahraničních věcí Švédska ze dne 16. ledna 1976 - or. angl.

Článek 5

Švédsko bude činit provedení dožádání o prohlídku a zajištění závislým na podmínkách stanovených v odstavci 1, písmenech a) a c).

Prohlášení³⁰⁾ obsažené v dopise Ministerstva zahraničních věcí Švédska ze dne 28. dubna 1992, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 11. května 1992 - or. angl.

Článek 11

Osoba ve Švédsku, která byla zbavena svobody, může být do jiného státu předána k výslechu nebo konfrontaci týkajícím se věci jiných, než vyšetřování trestní odpovědnosti osoby zbavené svobody.

Výhrada obsažená v dopise Ministerstva zahraničních věcí Švédska ze dne 6. listopadu 2000, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 24. listopadu 2000 - or. angl.

Článek 26

Dohoda z 26. dubna 1974 mezi Švédskem, Dánskem, Finskem, Islandem a Norskem o vzájemné pomoci při doručování a shromažďování důkazů se bude používat.

ŠVÝCARSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 20. prosince 1966 - or. fr.

Výhrada

Článek 2³¹⁾

Švýcarská federální rada na své schůzi dne 12. listopadu 1996 rozhodla upravit výhradu učiněnou Švýcarskem, pokud jde o článek 2, odstraněním slov „v konkrétních případech“ v písmeni b a přidáním nového písmene c. Výhrada učiněná Švýcarskem bude mít v důsledku toho následující nový obsah:

„Článek 2

a. Švýcarsko si rovněž vyhrazuje právo odmítnout pomoc, pokud čin, který je důvodem žádosti, je ve Švýcarsku předmětem trestního řízení proti téže osobě nebo pokud byl ve Švýcarsku vynesena trestní rozsudek ve věci, pokud jde o tento čin a vinu obviněného;

b. Švýcarsko si vyhrazuje právo poskytovat vzájemnou pomoc podle Úmluvy pouze za výslovné podmínky, že výsledky vyšetřování provedeného ve Švýcarsku a informace obsažené v zasláných dokumentech či spisech budou použity výlučně pro účely vyšetřování a souzení trestných činů, ohledně kterých byla vzájemná pomoc poskytnuta;

c. dožadující stát smí využít výsledků vyšetřování provedeného ve Švýcarsku a informací obsažených v zasláných dokumentech či spisech bez ohledu na podmínku uvedenou pod písmenem b, pokud skutečnosti, které byly podnětem žádosti, zakládají jiný trestný čin, pro který vzájemná pomoc může být ve Švýcarsku poskytnuta nebo pokud trestní řízení v dožadujícím státě je namířeno proti jiným osobám, které se účastnily spáchání trestného činu.

Článek 13

Vzhledem k tomu, že kdokoli může dostávat výpisy ze

³³⁾ Prohlášení bylo doplněno dopisem stálého zástupce Švýcarska ze dne 23. ledna 2002, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 29. ledna 2002 - or. fr.

³⁴⁾ Prohlášení bylo doplněno dopisem stálého zástupce Švýcarska ze dne 11. prosince 1985, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 12. prosince 1985 - or. fr. - a dopisem stálého zástupce Švýcarska ze dne 23. ledna 2002, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 29. ledna 2002 - or. fr.

Text původního prohlášení: „Švýcarská federální rada prohlašuje, že následující orgány mají být považovány za švýcarské justiční orgány pro účely Úmluvy:

- tribunály, jejich soudy, senáty či oddělení;
- Státní zastupitelství (Ministère public) Konfederace;
- Policejní odbor Federálního ministerstva spravedlnosti a policie;
- orgány oprávněné kantonálními či federálními právy provádět šetření v trestních případech, vydávat zatýkací rozkazy či předvolání v trestním řízení (mandats de répressions). Vzhledem k tomu, že popisy funkcí přenesených na takové orgány se podstatně liší od jednoho kantonálního justičního systému k druhému, orgán, který je příslušný podle článku 15 Úmluvy, kdykoli to bude nezbytné, a při zaslání žádosti o pomoc výslovně potvrdí, že žádost vychází od justičního orgánu ve smyslu Úmluvy.“

svého trestního rejstříku, si Švýcarsko vyhrazuje právo nevyhovět žádostem učiněným podle článku 13, odstavce 2, ledaže je prokázáno, že je nezbytné získat takový výpis úřední cestou.

Prohlášení

Článek 5

Švýcarská federální rada prohlašuje, že Švýcarsko bude činit provedení všech dožadání vyžadujících použití jakéhokoli donucovacího opatření závislým na podmínkách uvedených v článku 5, odstavci 1. a Úmluvy.

Článek 7

Švýcarsko žádá, aby všechny žádosti o doručení předvolání obviněné osobě, která je ve Švýcarsku, došlo švýcarskému orgánu, který je příslušný podle článku 15, odstavce 4, nejméně 30 dnů před datem, kdy se má dostavit.

Článek 11

Švýcarská federální rada prohlašuje, že ve Švýcarsku jsou orgány příslušnými pro vydávání zatýkacích rozkazů na osoby ve vazbě, které jsou předávány švýcarským orgánům podle článku 11, odstavců 1 a 2 Úmluvy Federální úřad spravedlnosti a Policie v Bernu.³²⁾

Článek 12

Švýcarská federální rada prohlašuje, že pro švýcarské orgány je podmínka obsažená v článku 12, odstavci 3 pro zánik imunity - na rozdíl od podmínky stanovené v článku 14 Evropské úmluvy o vydávání - splněna pouze, pokud svědku, znalci či obviněnému na svobodě nebrání žádná právní ani praktická překážka ve svobodném opuštění území dožadujícího státu.

Článek 15³³⁾

Seznam švýcarských územně příslušných ústředních orgánů, jimž může být zaslána žádost, může být konzultován on-line na následující adrese:
<http://www.elorge.admin.ch>

Švýcarská federální rada prohlašuje, že příslušnými orgány ve Švýcarsku jsou:

1. Federální úřad spravedlnosti Federálního ministerstva spravedlnosti a Policie v Bernu pro přijímání či zaslání všech žádostí o vzájemnou pomoc vycházející ze zahraničí či ze Švýcarska, pro něž článek 15 vyžaduje, aby byly zaslány ministerstvem spravedlnosti dožadující strany ministerstvu spravedlnosti dožadované strany; a

2. Federální úřad spravedlnosti v Bernu pro podávání či přijímání žádostí o výpisy z trestních rejstříků v souladu s první větou článku 15, odstavce 3.

Článek 16

Švýcarsko žádá, aby všechny žádosti o vzájemnou pomoc a jejich přílohy zaslány jeho orgánům s výjimkou žádostí

o doručení předvolání byly opatřeny překladem do francouzštiny, němčiny či italštiny, pokud v jednom z těchto jazyků nejsou sepsány.

Článek 24³⁴⁾

Švýcarská federální rada prohlašuje, že následující orgány budou považovány za švýcarské justiční orgány pro účely Úmluvy:

- tribunály, jejich soudy, senáty či oddělení;
- veřejný žalobce (Ministère public) Konfederace;
- Federální úřad spravedlnosti;

- orgány oprávněné kantonálním či federálním právem provádět šetření v trestních případech, vydávat zatýkací rozkazy či předvolání (mandats de répressions) a činit rozhodnutí v řízení spojeném s trestním případem. Vzhledem k tomu, že určení funkce takových orgánů se liší, příslušný orgán, kdykoli to bude nezbytné, při zaslání žádosti o pomoc výslovně potvrdí, že je justičním orgánem ve smyslu Úmluvy.

Prohlášení obsažené ve verbální nótě stále mise Švýcarska ze dne 26. března 1997, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 27. března 1997 - or. fr.

Článek 2

S odkazem na výhradu vyjádřenou Švýcarskem, pokud jde o článek 2 Úmluvy, jejíž nové znění bylo sděleno dne 5. prosince 1996, stálá mise Švýcarska má tu čest upřesnit následující.

Doplnění (odstranění fráze „v konkrétních případech“) provedené k písmeni b výhrady vyjádřené Švýcarskem v roce 1966 nemá být vykládáno jako rozšíření této výhrady, nýbrž naopak.

Ve skutečnosti se na jedné straně po vstupu v platnost federálního zákona ze dne 20. března 1981 o vzájemné pomoci ve věcech trestních výše uvedená fráze stala nadbytečnou. Na druhé straně obecná zásada speciality, kterou písmeno b výhrady pouze znovu stanoví, bude v budoucnu Švýcarsku používána méně rigidně, jak jistě dále vyplývá z nového písmene c) přidaného ke švýcarské výhradě.

TURECKO

Prohlášení učiněná při podpisu dne 23. října 1959 a potvrzená při uložení ratifikační listiny dne 24. června 1969 - or. fr.

Článek 5

Provedení dožadání o prohlídku či zajištění věci bude závislé na podmínkách stanovených v odstavci 1. a, b. a c.

Článek 7

Doručení předvolání obviněné osobě, která je na území Turecké republiky, bude záviset na předání řádným tureckým orgánům nejméně 40 dnů před dnem, kdy se má dostavit.

35) Home Office

36) Magistrate's Courts, Crown Court and the High Court

37) Attorney General for England and Wales

38) Director of Public Prosecutions and any Crown Prosecutor (prvně jmenovaný rozhoduje o zahájení trestního stíhání)

39) Serious Fraud Office

40) Assistant Secretary (Legal)

41) District Courts and Sheriff Courts and the High Court of Justiciary (posledně jmenovaný je nejvyšším trestním soudem ve Skotsku)

42) Lord Advocate (generální prokurátor ve Skotsku)

43) any Procurator Fiscal (státní zástupce rozhodující ve Skotsku o trestním stíhání údajného pachatele)

44) Attorney General for Northern Ireland

UKRAJINA

Výhrada a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 11. března 1998 - or. angl. a ukrajinsky

Výhrada

Článek 2

Ukrajina si vyhrazuje právo nevyhovět žádosti o pomoc, pokud

a. jsou dobré důvody domnívat se, že jejím cílem je trestní stíhání, odsouzení či potrestání osoby z důvodu její rasy, barvy kůže, politického, náboženského či jiného přesvědčení, pohlaví, etnického či společenského původu, společenského postavení, místa pobytu, jazyka a jiných znaků;

b. vyhovění žádosti je neslučitelné se zásadou „non bis in idem“ („za stejný trestný čin nebudou uloženy dva tresty“);

c. žádost se týká trestného činu, který je na Ukrajině předmětem vyšetřování a justičního posuzování.

Prohlášení

Článek 5

Ukrajina vyhoví soudním rozhodnutím týkajícím se prohlídky a zajištění věci za podmínky předvídané v článku 5, odstavci 1, písmeni c.

Článek 7

Předvolání obžalovaného, který je na území Ukrajiny, se zasílá orgánům, kterých se týká, nejméně 40 dnů před dnem, kdy se má dostavit k soudu.

Článek 16

Žádosti a příložené dokumenty se na Ukrajinu zasílají spolu s překladem do ukrajinštiny nebo do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy, pokud nejsou v těchto jazycích sepsány.

Článek 24

Pro účely Úmluvy jsou „justičními orgány“ Ukrajiny obecné soudy, prokurátoři všech stupňů a orgány přípravného vyšetřování.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce ze dne 31. ledna 2000, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 1. února 2000 - or. fr.

Článek 15

Ministerstvo spravedlnosti Ukrajiny (v případě žádosti soudů) a Generální prokuratura Ukrajiny (v případě dožádání orgánů přípravného vyšetřování) jsou orgány uvednými v článku 15, odstavci 1 Úmluvy.

VELKÁ BRITÁNIE

Výhrady a prohlášení předané při uložení ratifikační listiny dne 29. srpna 1991 - or. angl.

Výhrady

Článek 2

Pokud jde o článek 2, vláda Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku si vyhrazuje právo odmítnout pomoc, pokud osoba, která je předmětem žádosti o pomoc byla ve Spojeném království či ve třetím státě odsouzena či osvobozena pro trestný čin, který vyplývá z téhož jednání, jako je to, které zapříčinilo řízení v dožadujícím státě, pokud jde o tuto osobu.

Článek 3

Pokud jde o článek 3, vláda Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku si vyhrazuje právo nevyслуchnout svědka či nevyžadovat předložení záznamů nebo jiných dokumentů, pokud jeho právo v souvislosti tím uznává imunitu, právo odmítnout výpověď či jinou výjimku z podávání svědectví.

Článek 11

Vláda Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku nemůže vyhovět žádostem podle článku 11, odstavce 2, aby byla osoba zbavená svobody převážena přes jeho území.

Článek 12

Vláda Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku zváží poskytnutí imunity podle článku 12, pouze pokud je o to výslovně žádáno osobou, na kterou by se imunita vztahovala, nebo příslušnými orgány strany, od níž je pomoc žádána. Žádosti o imunitu nebude vyhověno, pokud budou justiční orgány Spojeného království toho názoru, že vyhovění by nebylo ve veřejném zájmu.

Článek 21

Vláda Spojeného království si vyhrazuje právo nepoužívat článek 21.

Prohlášení

Článek 5

V souladu s článkem 5, odstavcem 1 si vláda Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku vyhrazuje právo činit provedení dožádání o prohlídku a zajištění věci závislým na následujících podmínkách:

a. že trestný čin, který je důvodem dožádání, je trestný jak podle práva dožadující strany, tak podle práva Spojeného království; a

b. provedení dožádání je slučitelné s právem Spojeného království.

Článek 15

Pokud jde o vládu Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku, odkazy na „ministerstvo spravedlnosti“ jsou pro účely článku 11, odstavce 2, článku 15, odstavců 1, 3 a 6 a článku 21, odstavce 1 a článku 22 na Ministerstvo vnitra.³⁵⁾

Článek 16

V souladu s článkem 16, odstavcem 2, si vláda Spojeného království vyhrazuje právo stanovit, že žádosti a příkládané dokumenty jí mají být zasílány opatřené překlady do angličtiny.

Článek 24

⁴⁵⁾ Director of Public Prosecutions in Northern Ireland (rozhoduje o zahájení trestního stíhání)

⁴⁶⁾ Poznámka generálního sekretariátu:

Námítky vzneslo Rakousko a Irsko. Dohoda o územním rozšíření vstoupila v platnost dne 20. ledna 2003, a to mezi Spojeným královstvím a smluvními stranami, které nevznesly námítky (Albánie, Arménie, Belgie, Bulharsko, Chorvatsko, Kypr, Česká republika, Dánsko, Estonsko, Finsko, Francie, Gruzie, Německo, Řecko, Maďarsko, Island, Itálie, Lotyšsko, Lichtenštejnsko, Litva, Lucembursko, Malta, Moldávie, Nizozemí, Norsko, Polsko, Portugalsko, Rumunsko, Rusko, Slovensko, Španělsko, Švédsko, Španělsko, Švýcarsko, bývalá Jugoslávská republika Makedonie, Turecko, Ukrajina, Izrael, Jugoslávie). Viz sdělení Spojeného království v této věci..

V souladu s článkem 24 bude pro účely Úmluvy vláda Spojeného království považovat následující za justiční orgány:

- nižší soudy, Korunní soud a Vrchní soud;³⁶⁾
- nejvyšší státní zástupce pro Anglii a Wales;³⁷⁾
- hlavní veřejný žalobce a jakýkoli korunní prokurátor;³⁸⁾
- ředitel a všichni určené členové Úřadu hospodářské kriminality;³⁹⁾
- státní tajemník pro obchod a průmysl, pokud jde o jeho působení při vyšetřování a stíhání trestných činů;
- jakýkoli (právní) tajemník⁴⁰⁾ pověřený vedením Oddělení stíhání Celní správy J. V.;
- okresní soudy a šerifské soudy a Vrchní soud justice;⁴¹⁾

- lord advokát;⁴²⁾
- jakýkoli fiskální prokurátor;⁴³⁾
- nejvyšší státní zástupce pro Severní Irsko;⁴⁴⁾
- hlavní veřejný žalobce v Severním Irsku.⁴⁵⁾

***Prohlášení** obsažené v dopise stálého zástupce Spojeného království ze dne 15. března 2000, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 16. března 2000 - or. angl.*

Článek 25

Vláda Spojeného království si přeje v souladu s článkem 25, odstavcem 5 rozšířit používání této Úmluvy na ostrov Man, za jehož mezinárodní vztahy je odpovědná. Aby se tak stalo, je nutná dohoda s ostatními státy.